

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTIYANO

Tunay na Pagkaalagad

True Discipleship

William MacDonald

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *True Discipleship*, ni William MacDonald.

Orihinal na edisyon: Copyright 1975 William MacDonald.

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Paunang Salita

Ang maliit na aklat na ito ay isang pagtatangkang ilahad ang ilang prinsipyo ng pagkaalagad ayon sa Bagong Tipan. Ang ilan sa atin ay matagal nang nakikita ang mga prinsipyong ito sa Salita, pero kahit paano ay nagpasiya tayong napakasukdulan at hindi praktikal ang mga ito para sa masalimuot na panahong ating kinabubuhayan. Kaya sumuko tayo sa lamig ng ating espirituwal na kapaligiran.

Pagkatapos ay nakilala namin ang isang pangkat ng mga batang mananampalataya na nagpasiyang patunayan na ang mga kondisyon ng Tagapagligtas para sa pagkaalagad ay hindi lamang lubos na praktikal kundi sila lamang ang mga kondisyong magbubunga kailanman ng pag-eebanghelyo sa buong mundo.

Kinikilala namin ang aming utang na loob sa mga kabataang ito sa pagbibigay ng buhay na halimbawa ng marami sa mga katotohanang inilalahad dito.

Hangga't ang mga katotohanang ito ay lampas pa sa aming sariling karanasan, inilalahad namin ang mga ito bilang mga mithiin ng aming puso.

William MacDonald

Panimula

Ang landas patungo sa tunay na pagkaalagad ay nagsisimula kapag ang isang tao ay ipinanganak na muli. Nagsisimula ito kapag naganap ang mga sumusunod:

1. Kapag nauunawaan ng isang tao na siya ay makasalanan, ligaw, bulag, at hubad sa harap ng Diyos.
2. Kapag inaamin niya na hindi niya maililigtas ang kanyang sarili sa pamamagitan ng mabuting pagkatao o mabubuting gawa.
3. Kapag sumasampalataya siya na ang Panginoong Jesu-Cristo ay namatay bilang kanyang Kahalili sa Krus.
4. Kapag sa isang tiyak na pasiya ng pananampalataya, kinikilala niya si Jesu-Cristo bilang kanyang tanging Panginoon at Tagapagligtas.

Ganito nagiging Cristiano ang isang tao. Mahalagang idiin ito sa simula pa lamang. Napakaraming tao ang nag-aakalang nagiging Cristiano ka sa pamamagitan ng pamumuhay ng buhay Cristiano. HINDI ganoon! Kailangan mo munang maging Cristiano bago mo maipamuhay ang buhay Cristiano.

Ang buhay ng pagkaalagad na inilalarawan sa mga susunod na pahina ay isang higit-sa-likas na buhay. Wala tayong kapangyarihan sa ating sarili upang ipamuhay ito. Kailangan natin ng banal na kapangyarihan. Kapag tayo lamang ay ipinanganak na muli saka tayo tumatanggap ng lakas upang mamuhay ayon sa itinuro ni Jesus.

Bago magbasa pa, tanungin mo ang iyong sarili, "Naipanganak na ba ako kailanman na muli? Naging anak na ba ako ng Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya sa Panginoong Jesus?"

Kung hindi pa, tanggapin mo Siya ngayon bilang iyong Panginoon at Tagapagligtas. Pagkatapos ay ipasiya mong sundin Siya sa lahat ng Kanyang iniutos, anuman ang maging kapalit.

Ang mga Kondisyon ng Pagkaalagad

Ang tunay na Kristiyanismo ay isang lubusang pagtatalaga sa Panginoong Jesu-Cristo.

Hindi naghahanap ang Tagapagligtas ng mga lalaki at babaeng magbibigay sa Kanya ng kanilang bakanteng gabi, o ng kanilang mga Sabado at Linggo, o ng kanilang mga taon ng pagreretiro. Sa halip, hinahanap Niya ang mga magbibigay sa Kanya ng unang lugar sa kanilang buhay. "Naghahanap Siya ngayon, gaya ng lagi Niyang hinahanap, hindi ng mga pulutong na walang-patutunguhang sumusunod sa Kanyang yapak, kundi ng mga indibidwal na lalaki at babae na ang di-nagmamaliw na katapatan ay magmumula sa pagkakilala na hinahanap Niya ang mga handang sumunod sa landas ng pagtangga sa sarili na Kanyang tinahak bago sila." (H. A. Evan Hopkins)

Walang anumang kulang sa walang-kondisyong pagsuko ang magiging angkop na tugon sa Kanyang sakripisyo sa Kalbaryo. Ang pag-ibig na napakakamangha-mangha, napakabanal, ay hindi kailanman masisiyahan sa anumang kulang sa ating kaluluwa, ating buhay, ating lahat.

Gumawa ang Panginoong Jesus ng mahihigpit na hinihingi sa mga nagnanais na maging Kanyang mga alagad, mga hinihinging halos binabalewala na sa panahong ito ng marangyang pamumuhay. Madalas ay tinitingnan natin ang Kristiyanismo bilang pagtakas mula sa impiyerno at garantiya ng langit. Bukod doon, nadarama natin na may karapatan tayong tamasahin ang pinakamahusay na maibibigay ng buhay na ito. Alam nating may mabibigat na talata tungkol sa pagkaalagad sa Biblia, pero nahihirapan tayong pagtugmain

ang mga ito sa ating mga ideya kung ano dapat ang Kristiyanismo.

Tanggap natin ang katotohanang ibinibigay ng mga sundalo ang kanilang buhay dahil sa pagmamahal sa bayan. Hindi natin itinuturing na kakatwa na ibinibigay ng mga Komunista ang kanilang buhay dahil sa pulitika. Pero ang "dugo, pawis, at luha" ay maging tanda ng buhay ng isang tagasunod ni Cristo ay tila malayo at mahirap maunawaan.

Gayunman, malinaw ang mga salita ng Panginoong Jesus. Halos walang puwang para sa maling pagkaunawa kung tatanggapin natin ang mga ito ayon sa tunay nilang kahulugan. Narito ang mga kondisyon ng pagkaalagad na itinakda ng Tagapagligtas ng sanlibutan:

1. Isang pinakadakilang pag-ibig kay Jesu-Cristo.

"Kung ang sinuman ay lumapit sa Akin at hindi napopoot sa kanyang ama, at ina, at asawa, at mga anak, at mga kapatid na lalaki at babae, oo, at maging sa kanyang sariling buhay, hindi siya maaaring maging alagad Ko" (Lucas 14:26). Hindi ito nangangahulugang dapat tayong magkaroon kailanman ng poot o masamang loob sa ating puso sa ating mga kamag-anak, pero ang ibig sabihin nito ay ang ating pag-ibig kay Cristo ay dapat napakadakila anupat ang lahat ng iba pang pag-ibig ay parang pagkapoot kung ihahambing. Sa katunayan, ang pinakamahirap na bahagi ng talatang ito ay ang pananalitang "oo, at maging sa kanyang sariling buhay." Ang pag-ibig sa sarili ay isa sa pinakamatigas na hadlang sa pagkaalagad. Hangga't hindi tayo handang ialay ang mismong buhay natin para sa Kanya, wala pa tayo sa lugar na nais Niya para sa atin.

2. Isang pagtangga sa sarili.

"Kung ang sinuman ay ibig sumunod sa Akin, *tanggihan niya ang kanyang sarili...*" (Mateo 16:24). Ang pagtangga sa sarili ay hindi kapareho ng pagpipigil sa sarili. Ang huli ay nangangahulugan ng pag-iwas sa ilang pagkain, kasiyahan, o ari-arian. Pero ang pagtangga sa sarili ay nangangahulugan ng lubos na pagpapasakop sa pagka-Panginoon ni Cristo anupat ang sarili ay wala nang anumang karapatan o awtoridad. Ibig sabihin, bumababa ang sarili sa trono. Ipinahahayag ito sa mga salita ni Henry Martyn: "Panginoon, huwag Mo akong bigyan ng sariling kalooban, o ipalagay na ang aking tunay na kaligayahan ay nakasalalay kahit sa pinakamaliit na antas sa anumang maaaring mangyari sa akin sa panlabas, kundi lubos na nakasalalay sa pagtalima sa Iyong kalooban."

*Aking maluwalhating Manlulupig, banal na Prinsipe,
Hawakan Mo ang mga kamay na ito na sumuko na sa Iyo,
Sa wakas ang aking kalooban ay lubos nang sa Iyo,
Masayang lingkod sa trono ng Tagapagligtas.*

H. G. C. Moule

3. Isang sinasadyang pagpili sa krus.

"Kung ang sinuman ay ibig sumunod sa Akin, *tanggihan niya ang kanyang sarili at pasanin ang kanyang krus...*" (Mateo 16:24). Ang krus ay hindi isang kapansanan ng katawan o paghihirap ng isip; karaniwan sa lahat ng tao ang mga bagay na ito. Ang krus ay isang landas na sinasadyang piliin. Ito ay "isang landas na, kung ang mundong ito ang pag-uusapan, ay landas ng kahihiyan at pagkadusta" (C. A. Coates). Sinasagisag ng krus

ang kahihyan, pag-uusig, at pang-aabusong ibinunton ng mundo sa Anak ng Diyos, at ibubunton ng mundo sa lahat ng pipiling sumalungat sa agos. Maiiwasan ng sinumang mananampalataya ang krus sa simpleng pakikiayon sa mundo at sa mga paraan nito.

4. Isang buhay na ginugugol sa pagsunod kay Cristo.

"Kung ang sinuman ay ibig sumunod sa Akin, tanggihan niya ang kanyang sarili, at pasanin ang kanyang krus, *at sumunod sa Akin*" (Mateo 16:24). Upang maunawaan ang ibig sabihin nito, kailangan lamang itanong ng isang tao sa kanyang sarili, "Ano ang mga katangian ng buhay ng Panginoong Jesus?" Ito ay isang buhay ng pagsunod sa kalooban ng Diyos. Ito ay isang buhay na ipinamuhay sa kapangyarihan ng Banal na Espiritu. Ito ay isang buhay ng di-makasariling paglilingkod sa iba. Ito ay isang buhay ng pagtitiyaga at pagtitiis sa harap ng pinakamabibigat na kamalian. Ito ay isang buhay ng sigasig, ng paggugol, ng pagpipigil sa sarili, ng kaamuan, ng kabaitan, ng katapatan, at ng debosyon (Galacia 5:22, 23). Upang maging Kanyang mga alagad, kailangan tayong lumakad gaya ng Kanyang paglakad. Kailangan nating ipakita ang bunga ng pagiging katulad ni Cristo (Juan 15:8).

5. Isang maalab na pag-ibig sa lahat ng nauukol kay Cristo.

"Dito makikilala ng lahat na kayo'y Aking mga alagad, *kung kayo'y may pag-ibig sa isa't isa*" (Juan 13:35). Ito ang pag-ibig na nagtuturing sa iba na mas mabuti kaysa sa sarili. Ito ang pag-ibig na matiisin at magandang-loob. Hindi ito nagmamapuri at hindi nagmamataas. Hindi ito gumagawa ng di-nararapat; hindi

hinahanap ang sariling kapakanan, hindi madaling magalit; hindi nag-iisip ng masama. Tinitiiis nito ang lahat ng bagay, pinaniniwalaan ang lahat ng bagay, inaasahan ang lahat ng bagay, at binabata ang lahat ng bagay (1 Corinto 13:4-7). Kung wala ang pag-ibig na ito, ang pagkaalagad ay magiging isang malamig at legalistang pagpapakahirap.

6. Isang di-natitinag na pananatili sa Kanyang Salita.

"Kung kayo'y mananatili sa Aking salita, kung gayon ay tunay kayong Aking mga alagad" (Juan 8:31). Para sa tunay na pagkaalagad ay kailangang may pananatili. Madaling magsimula nang mabuti, sumiklab nang maningning. Pero ang pagsubok ng katotohanan ay ang pagtitiis hanggang sa wakas. Ang sinumang lumingon pagkatapos na hawakan ang araro ay hindi karapat-dapat sa kaharian ng Diyos (Lucas 9:62). Hindi sapat ang paminsan-minsang pagsunod sa Kasulatan. Nais ni Cristo ang mga susunod sa Kanya nang palagian at walang tanong.

Ilayo Mo ako sa pagtalikod.

Ang mga hawakan ng aking araro ay basa ng luha,

Ang mga gunting ay sira na sa kalawang, at gayunman, at gayunman,

Aking Diyos! Aking Diyos! Ilayo Mo ako sa pagtalikod.

7. Isang pagtalikod sa lahat upang sumunod sa Kanya.

"Kaya nga, ang sinuman sa inyo na hindi tumatalikod sa lahat ng kanyang tinatangkilik, ay hindi maaaring maging alagad Ko" (Lucas 14:33). Ito marahil ang pinakahindi popular sa lahat ng

kondisyon ni Cristo sa pagkaalagad, at maaaring mapatunayang pinakahindi popular na talata sa Biblia. Makapagbibigay sa iyo ang matatalinong teologo ng isang libong dahilan kung bakit hindi nito ibig sabihin ang sinasabi nito, pero ang mga simpleng alagad ay sabik na tinatanggap ito, sa pagpapalagay na alam ng Panginoong Jesus ang Kanyang sinasabi. Ano ang ibig sabihin ng pagtalikod sa lahat? Ito ay ang pagbitaw sa lahat ng materyal na ari-arian na hindi talagang kailangan at maaaring magamit sa paglaganap ng ebanghelyo. Ang taong tumatalikod sa lahat ay hindi nagiging batugang tamad; nagtatrabaho siya nang husto upang matustusan ang kasalukuyang mga pangangailangan ng kanyang pamilya at ng kanyang sarili. Pero dahil ang marubdob na hangarin ng kanyang buhay ay isulong ang layunin ni Cristo, inilalagak niya ang lahat ng higit sa kasalukuyang pangangailangan sa gawain ng Panginoon at ipinaubaya ang hinaharap sa Diyos. Sa paghahanap muna sa kaharian ng Diyos at sa Kanyang katuwiran, naniniwala siyang hindi siya kailanman magkukulang sa pagkain at damit. Hindi niya maaaring panghawakan nang may malinis na budhi ang labis na pondo habang may mga kaluluwang napapahamak dahil kulang sa ebanghelyo. Ayaw niyang sayangin ang kanyang buhay sa pagtitipon ng kayamanang mapupunta sa mga kamay ng diyablo kapag bumalik si Cristo para sa Kanyang mga banal. Nais niyang sundin ang utos ng Panginoon laban sa pag-iimpok ng kayamanan sa lupa. Sa pagtalikod sa lahat, iniaalay niya ang hindi naman niya maiingat, at ang hindi na niya iniibig.

Ito, kung gayon, ang pitong kondisyon ng pagkaalagad na Cristiano. Malinaw ang mga ito at walang alinlangan. Napagtatanto ng sumulat na sa paglalahad ng mga ito, hinatulan niya ang kanyang sarili bilang isang walang-silbing alipin. Pero dapat bang laging sikilin ang katotohanan ng Diyos dahil sa kabiguan ng bayan ng Diyos? Hindi ba totoo na ang mensahe ay laging mas dakila kaysa sa mensahero? Hindi ba nararapat na ang Diyos ay maging tapat at ang bawat tao ay sinungaling? Hindi ba dapat nating sabihin kasama ng isang banal noong una, "Mangyari ang Iyong kalooban kahit sa aking sariling kapahamakan."

Habang ipinagtatapat ang ating nakaraang kabiguan, harapin natin nang may tapang ang mga hinihingi ni Cristo sa atin at sikaping mula ngayon ay maging tunay na mga alagad ng ating maluwalhating Panginoon.

Aking Panginoon, akayin Mo ako sa Iyong pintuan:

Butasin Mong muli ang taingang ito na ngayo'y handa na,

Ang Iyong mga gapos ay kalayaan; hayaan Mo akong manatili

Kasama Mo upang magpagal, magtiis, sumunod.

H. G. C. Moule

Pagtalikod sa Lahat

"Kaya nga, ang sinuman sa inyo na hindi tumatalikod sa lahat ng kanyang tinatangkilik, ay hindi maaaring maging alagad Ko" (Lucas 14:33).

Upang maging alagad ng Panginoong Jesus, kailangang talikuran ng isang tao ang lahat. Ito ang di-mapagkakamalang kahulugan ng mga salita ng Tagapagligtas. Gaano man tayo tumutol sa ganitong "sukdulang" hinihingi, gaano man tayo maghimagsik laban sa ganitong "imposible" at "di-matalinong" patakaran, nananatili ang katotohanan na ito ang Salita ng Panginoon, at ibig Niyang sabihin ang Kanyang sinasabi.

Sa simula pa lamang, dapat nating harapin ang mga dinatitinag na katotohanang ito:

- a. Hindi ito hiningi ni Jesus sa isang tiyak at piling uri ng mga manggagawang Cristiano. Sinabi Niya, "Ang sinuman sa inyo..."
- b. Hindi Niya sinabing kailangan lamang tayong maging *handang* tumalikod sa lahat. Sinabi Niya, "Ang sinuman sa inyo na *hindi* tumatalikod..."
- c. Hindi Niya sinabing kailangan lamang nating talikuran ang *bahagi* ng ating kayamanan. Sinabi Niya, "Ang sinuman sa inyo na hindi tumatalikod sa *lahat* ng kanyang tinatangkilik..."
- d. Hindi Niya sinabing magiging posible ang isang pinalabnaw na anyo ng pagkaalagad para sa taong kumakapit sa kanyang mga kayamanan. Sinabi ni Jesus, "...*hindi* siya maaaring maging alagad Ko."

Sa katunayan, hindi tayo dapat magulat sa ganap na hinihinging ito, na para bang ito lamang ang ganitong mungkahi sa Biblia.

Hindi ba sinabi ni Jesus:

"Huwag kayong mag-impok para sa inyong sarili ng mga kayamanan sa lupa, na dito'y sumisira ang tanga at kalawang, at dito'y nanghuhukay at nagnanakaw ang mga magnanakaw: kundi mag-impok kayo para sa inyong sarili ng mga kayamanan sa langit..." (Mateo 6:19, 20)?

Gaya ng makatarungang sinabi ni Wesley, "Ang pag-iimpok ng kayamanan sa lupa ay kasinlinaw na ipinagbabawal ng ating Panginoon gaya ng pangangalunya at pagpatay."

Hindi ba sinabi ni Jesus:

"Ipagbili ninyo ang inyong mga ari-arian, at maglimos kayo..." (Lucas 12:33)?

Hindi ba Niya tinagubilinan ang mayamang batang pinuno:

"...ipagbili mo ang lahat ng mayroon ka, at ipamahagi mo sa mga dukha, at magkakaroon ka ng kayamanan sa langit: at halika, sumunod ka sa Akin" (Lucas 18:22)?

Kung hindi eksaktong ang sinabi Niya ang ibig Niyang sabihin, ano kung gayon ang ibig Niyang sabihin?

Hindi ba totoo sa mga mananampalataya sa unang iglesya na kanilang "ipinagbili ang kanilang mga ari-arian at mga pag-aari, at ipinamahagi sa lahat, ayon sa pangangailangan ng bawat isa" (Mga Gawa 2:45)?

At hindi ba totoo sa maraming banal ng Diyos sa paglipas ng mga taon na literal nilang tinalikuran ang lahat upang sumunod kay Jesus?

Si Anthony Norris Groves at ang kanyang asawa, mga unang misyonero sa Baghdad, ay nakumbinsi na "kailangan na nilang tumigil sa pag-iimpok ng kayamanan sa lupa, at dapat nilang italaga ang kabuuan ng isang napakalaking kita ... sa

paglilingkod sa Panginoon." Inilahad ni Groves ang kanyang mga paniniwala tungkol dito sa kanyang maliit na aklat na CHRISTIAN DEVOTEDNESS.

Si C. T. Studd ay "nagpasiyang ibigay ang kanyang buong kayamanan kay Cristo, at samantalahin ang gintong pagkakataong iniaalok sa kanya na gawin ang nabigong gawin ng mayamang binata.... Ito ay simpleng pagsunod sa malinaw na mga pahayag ng Salita ng Diyos." Matapos ipamahagi ang libu-libo sa gawain ng Panginoon, nagtabi siya ng katumbas ng \$9,588 para sa kanyang bagong nobya. Hindi nagpatalo ang nobya sa kanyang asawa. "Charlie," tanong nito, "ano ang sinabi ng Panginoon na gawin ng mayamang binata?"

"Ipagbili ang lahat," sagot niya.

"Kung gayon, magsimula tayo nang malinis sa harap ng Panginoon sa ating kasal." At ipinadala ang pera sa mga Cristianong misyon.

Ang ganito ring diwa ng debosyon ang nagpasigla kay Jim Elliot. Isinulat niya sa kanyang talaarawan:

"Ama, hayaan Mo akong maging mahina upang mabitawan ko ang pagkapit sa lahat ng bagay na pansamantala. Ang aking buhay, ang aking reputasyon, ang aking mga ari-arian, Panginoon, hayaan Mong lumuwag ang higpit ng kamay na kumakapit. Kahit, Ama, ang hilig na *haplus-haplusin* ang mga ito ay mawala sana sa akin. Gaano kadalas kong binitawan ang isang hawak para lamang panatilihin ang aking pinahalagahan sa pamamagitan ng 'di-nakasasamang' pananabik, ang mapagmahal na paghaplos. Sa halip, buksan Mo ang aking kamay upang tanggapin ang pako ng Kalbaryo, gaya ng pagkabukas ng kamay ni Cristo, upang ako, sa pagbitaw sa

lahat, ay mapalaya, makalag sa lahat ng gumagapos sa akin ngayon. Hindi Niya itinuring ang Langit, oo, ang pagkakapantay sa Diyos, na isang bagay na dapat panghawakan. Kaya hayaan Mong bitawan ko ang aking pagkapit."

Sinasabi sa atin ng ating di-sumasampalatayang puso na imposibleng unawain nang literal ang mga salita ng Panginoon. Kung tatalikuran natin ang lahat, magugutom tayo. Sa kabila ng lahat, kailangan nating maglaan para sa sarili nating kinabukasan at sa kinabukasan ng ating mga mahal sa buhay. Kung tatalikuran ng bawat Cristiano ang lahat, sino kung gayon ang tutustos sa gawain ng Panginoon? At kung walang ilang Cristianong mayayaman, paano maaabot ng ebanghelyo ang mga nasa mataas na uri ng lipunan? Kaya sunud-sunod na bumubuhos ang mga argumento, lahat upang patunayang hindi maaaring ang sinabi ng Panginoong Jesus ang ibig Niyang sabihin.

Ang totoo, ang pagsunod sa utos ng Panginoon ang pinakamatino at pinakamakawatirang buhay at siyang nagbubunga ng pinakadakilang kagalakan. Ang patotoo ng Kasulatan at ng karanasan ay nagpapatunay na walang sinumang namumuhay nang may sakripisyo para kay Cristo ang magkukulang kailanman. Kapag ang tao ay sumusunod sa Diyos, inaalagaan siya ng Panginoon.

Ang taong tumatalikod sa lahat upang sumunod kay Cristo ay hindi isang batugang pulubi na umaasang susuportahan siya ng kanyang kapwa Cristiano.

1. Siya ay masipag. Nagtatrabaho siya nang masigasig para sa kanyang kasalukuyang mga pangangailangan at sa mga pangangailangan ng kanyang pamilya.

2. Siya ay matipid. Namumuhay siya nang matipid hangga't maaari upang ang lahat ng higit sa kagyat na pangangailangan ay mailagay sa gawain ng Panginoon.
3. Siya ay may malayong tanaw. Sa halip na magtipon ng kayamanan sa lupa, iniimpok niya ang kanyang mga kayamanan sa langit.
4. Nagtitiwala siya sa Diyos para sa hinaharap. Sa halip na ibigay ang pinakamagandang bahagi ng kanyang buhay sa pagtatayo ng malalaking reserba para sa seguridad sa pagtanda, ibinibigay niya ang pinakamahusay niya sa paglilingkod kay Cristo at nagtitiwala sa Kanya para sa hinaharap. Naniniwala siya na kung hahanapin niya muna ang kaharian ng Diyos at ang Kanyang katuwiran, hindi siya kailanman magkukulang sa pagkain at damit (Mateo 6:33).

Para sa kanya, hindi makatwiran ang magtipon ng kayamanan para sa panahon ng kagipitan. Ganito ang kanyang pangangatwiran:

1. Paano tayo makapagkikimkim nang may malinis na budhi ng labis na pondo gayong magagamit ang pera ngayon din para sa pagliligtas ng mga kaluluwa? "...ang sinumang may kabuhayan sa sanlibutang ito, at nakikitang nangangailangan ang kanyang kapatid, at isinasara ang kanyang puso sa habag sa kanya, paanong nananahan sa kanya ang pag-ibig ng Diyos?" (1 Juan 3:17).

"Muli, isaalang-alang ang mahalagang utos: Ibigin mo ang iyong kapwa gaya ng iyong sarili (Levitico 19:18). Masasabi ba nang may anumang katotohanan na iniibig natin gaya ng ating sarili ang kapwang hinahayaan nating magutom, gayong mayroon tayong sapat at labis pa? Hindi ba ako maaaring makiusap sa sinumang nakaranas ng kagalakan

ng pagkakilala sa di-masayod na kaloob ng Diyos, at itanong: 'Ipagpapalit mo ba ang kaalamang ito ... sa isandaang mundo?' Huwag nating ipagkait kung gayon ang paraan upang ang iba ay magkamit ng nagpapabanal na kaalamang ito at makalangit na kaaliwan." (A. N. Groves)

2. Kung talagang naniniwala tayo na nalalapit na ang pagdating ni Cristo, nanaisin nating gamitin agad ang ating pera. Kung hindi, nanganganib tayong mapunta ito sa mga kamay ng diyablo, perang nagamit sana para sa walang hanggang pagpapala.
3. Paano tayo makapananalangin nang may malinis na budhi sa Panginoon na maglaan ng pondo para sa gawaing Cristiano gayong tayo mismo ay may perang ayaw nating gamitin para sa layuning ito? Ang pagtalikod sa lahat para kay Cristo ay nagliligtas sa atin mula sa pagkukunwari sa panalangin.
4. Paano natin maituturo sa iba ang buong payo ng Diyos kung may mga bahagi ng katotohanan, gaya nito, na hindi natin sinunod? Ang ating buhay sa ganitong kalagayan ay magtatatak sa ating mga labi.
5. Ang matatalinong tao ng sanlibutan ay nagtatabi ng masaganang reserba para sa hinaharap. Hindi ito paglakad sa pananampalataya kundi sa paningin. Ang Cristiano ay tinawag sa buhay ng pag-asa sa Diyos. Kung nag-iimpok siya ng mga kayamanan sa lupa, paano siya naiiba sa sanlibutan at sa mga paraan nito?

Madalas marinig ang argumento na kailangan nating maglaan para sa mga pangangailangan ng ating pamilya sa hinaharap; kung hindi, masahol pa tayo sa mga hindi sumasampalataya.

Ang sumusunod na dalawang talata ang ginagamit upang suportahan ang pananaw na ito:

...hindi dapat mag-impok ang mga anak para sa mga magulang, kundi ang mga magulang para sa mga anak (2 Corinto 12:14).

Ngunit kung ang sinuman ay hindi nagkakandili sa kanyang sariling kamag-anak, at lalo na sa kanyang sariling sambahayan, ay tumalikod na siya sa pananampalataya, at masahol pa sa hindi sumasampalataya (1 Timoteo 5:8).

Ipakikita ng maingat na pag-aaral sa mga talatang ito na tungkol ang mga ito sa KASALUKUYANG PANGANGAILANGAN at hindi sa MGA POSIBLENG MANGYARI SA HINAHARAP.

Sa unang talata, gumagamit si Pablo ng pang-uuyam. Siya ang magulang, at ang mga taga-Corinto ang kanyang mga anak. Hindi niya sila pinabigatan sa pananalapi, bagama't may lubos siyang karapatang gawin ito bilang lingkod ng Panginoon. Sa kabila ng lahat, siya ang kanilang ama sa pananampalataya, at karaniwang ang mga magulang ang naglalaan para sa kanilang mga anak, hindi ang kabaligtaran. Hindi ito tanong ng pag-iimpok ng mga magulang para sa kinabukasan ng kanilang mga anak. Ang buong talata ay tungkol sa pagtugon sa kasalukuyang mga pangangailangan ni Pablo, hindi sa kanyang mga posibleng pangangailangan sa hinaharap.

Sa 1 Timoteo 5:8, tinatalakay ng apostol ang pangangalaga sa mga dukhang balo. Iginigiit niya na ang kanilang mga kamag-anak ang may pananagutang mag-alaga sa kanila. Kung walang kamag-anak o kung mabigo sila sa kanilang pananagutan, ang

lokal na iglesia ang dapat mag-alaga sa mga Cristianong balo. Pero muli, ang paksa rito ay ang kasalukuyang pangangailangan, hindi ang mga pangangailangan sa hinaharap.

Ang mithiin ng Diyos ay ang mga miyembro ng katawan ni Cristo ay mag-alaga sa kagyat na pangangailangan ng kanilang kapwa mananampalataya:

"Ito ay usapin ng pagbabahaginan nang pantay. Sa ngayon ang inyong kasaganaan ay dapat tumugon sa kanilang pangangailangan, at pagkatapos sa ilang panahon sa hinaharap ang kanilang kasaganaan ay maaaring tumugon sa inyong pangangailangan. Sa ganitong paraan tayo ay nagbabahaginan sa isa't isa, gaya ng sinasabi ng Kasulatan, Ang nakapagtipon nang marami ay hindi nagkaroon ng labis, at ang nakapagtipon nang kaunti ay hindi nagkulang" (2 Corinto 8:15, ayon sa Phillips).

Ang Cristianong nadarama na kailangan niyang maglaan para sa mga pangangailangan sa hinaharap ay nahaharap sa mahirap na problema ng pag-alam kung gaano karami ang sapat. Kaya ginugugol niya ang kanyang buhay sa paghabol sa kayamanang walang tiyak na halaga at naiwawala ang pribilehiyong ibigay ang pinakamahasag niya sa Panginoong Jesu-Cristo. Darating siya sa dulo ng isang nasayang na buhay at matutuklasang natugunan din sana ang lahat ng kanyang pangangailangan, kung namuhay lamang siya nang buong puso para sa Tagapagligtas.

Kung uunawain ng lahat ng Cristiano nang literal ang mga salita ng Panginoong Jesus, hindi magkukulang ng pondo ang gawain ng Panginoon. Lalaganap ang ebanghelyo nang may

higit na kapangyarihan at sa higit na dami. Kung mangailangan ang sinumang alagad, kagalakan at pribilehiyo ng ibang mga alagad ang ibahagi ang anumang mayroon sila.

Kahangalan ang magmungkahi na kailangang may mayayamang Cristiano upang maabot ang mayayamang tao sa mundo. Naabot ni Pablo ang sambahayan ni Cesar habang siya ay bilanggo (Filipos 4:22). Kung susundin natin ang Diyos, makapagtitiwala tayo na Siya ang mag-aayos ng mga detalye.

Ang halimbawa ng Panginoong Jesus ang dapat maging pangwakas na sagot sa usaping ito. Ang alipin ay hindi higit sa kanyang Panginoon. "Hindi nararapat sa lingkod na hangaring maging mayaman, dakila, at pinararangalan sa mundong ito kung saan ang kanyang Panginoon ay dukha, hamak, at hinamak." (George Müller)

"Kasama sa mga paghihirap ni Cristo ang karukhaan, 2 Corinto 8:9. Siyempre, hindi kailangang basahan at dumi ang karukhaan, pero kinapapalooban ito ng kawalan ng reserba at ng kakayahang mamuhay nang marangya.... Mga tatlumpung taon na ang nakararaan ... itinuro ni Andrew Murray na hindi sana natupad ng Panginoon at ng Kanyang mga apostol ang gawaing kailangan nilang gawin kung hindi sila tunay na dukha. Ang sinumang mag-aangat sa iba ay kailangang bumaba, gaya ng Samaritano, at ang napakalaking karamihan ng sangkatauhan ay laging naging dukha at dukha pa rin." (A. N. Groves)

Ipinagmamakaawa ng mga tao na may ilang materyal na ari-arian na kailangan para sa buhay-tahanan. Totoo iyan.

Ipinagmamakaawa ng mga tao na ang mga Cristianong negosyante ay kailangang may tiyak na halaga ng puhunan

upang makapagpatakbo ng negosyo ngayon. Totoo iyan.

Ipinagmamakaawa ng mga tao na may iba pang materyal na ari-arian, gaya ng sasakyan, na magagamit para sa kaluwalhatian ng Diyos. Totoo rin iyan.

Pero lampas sa mga lehitimong pangangailangang ito, ang Cristiano ay dapat mamuhay nang matipid at may sakripisyo para sa paglaganap ng ebanghelyo. Ang kanyang motto ay dapat, "Magpagal nang husto, gumamit nang kaunti, magbigay nang marami, at lahat ay para kay Cristo." (A. N. Groves)

Ang bawat isa sa atin ay may pananagutan sa Diyos kung ano ang ibig sabihin ng pagtalikod sa lahat. Hindi maaaring magtakda ng batas ang isang mananampalataya para sa iba; ang bawat tao ay dapat kumilos bilang bunga ng sarili niyang pagsasaalang-alang sa harap ng Panginoon. Ito ay isang napakapersonal na usapin.

Kung bilang bunga ng ganitong pagsasaalang-alang ay akayin ng Panginoon ang isang mananampalataya sa antas ng debosyong hindi pa niya nararating, walang puwang para sa personal na kapalaluan. Ang anumang sakripisyong ginagawa natin ay hindi sakripisyo kung titingnan sa liwanag ng Kalbaryo. Bukod sa lahat ng ito, ibinibigay lamang natin sa Panginoon ang hindi naman natin maiingat at ang hindi na natin iniibig.

"Hindi hangal ang nagbibigay ng hindi niya maiingat upang makamtan ang hindi niya maiwawala." (Jim Elliot)

Mga Hadlang sa Pagkaalagad

Ang sinumang nagsisimulang sumunod kay Cristo ay makatitiyak na maraming daan ng pagtakas ang lilitaw sa

kanyang harapan. Bibigyan siya ng maraming pagkakataon upang tumalikod. Tatawagin siya ng ibang mga tinig, nag-aalok na putulin nang ilang pulgada ang krus. Labindalawang pulutong ng mga anghel ang handang magligtas sa kanya mula sa landas ng pagtangga sa sarili at sakripisyo.

Kamangha-mangha itong inilalarawan sa salaysay tungkol sa tatlong nagnanais maging alagad na hinayaang manguna ang ibang mga tinig sa tinig ni Cristo.

At nangyari, na habang sila'y naglalakad sa daan, may isang lalaking nagsabi sa Kanya, "Panginoon, susunod ako sa Iyo saan Ka man pumaroon." At sinabi sa kanya ni Jesus, "Ang mga sora ay may mga lungga, at ang mga ibon sa himpapawid ay may mga pugad; ngunit ang Anak ng Tao ay walang mapaghigan ng Kanyang ulo." At sinabi Niya sa iba, "Sumunod ka sa Akin." Ngunit sinabi nito, "Panginoon, pahintulutan Mo muna akong umuwi at ilibing ang aking ama." Sinabi sa kanya ni Jesus, "Hayaan mong ilibing ng mga patay ang kanilang mga patay: ngunit humayo ka at ipangaral ang kaharian ng Diyos." At may isa pang nagsabi, "Panginoon, susunod ako sa Iyo; ngunit pahintulutan Mo muna akong magpaalam sa mga nasa aking bahay." At sinabi sa kanya ni Jesus, "Walang taong humawak sa araro at lumilingon sa likod ang karapat-dapat sa kaharian ng Diyos" (Lucas 9:57-62).

Tatlong lalaking hindi pinangalanan ang humarap kay Jesu-Cristo. Nadama nila ang panloob na udyok na sumunod sa Kanya. Pero hinayaan nilang may ibang bagay na pumagitna sa kanilang kaluluwa at sa lubos na pagtatalaga sa Kanya.

Si G. Masyadong Mabilis

Ang unang lalaki ay tinawag na G. Masyadong Mabilis. Masigla siyang nagboluntaryong sumunod sa Panginoon saanman.

"Susunod ako sa Iyo saan Ka man pumaroon." Walang kapalit na magiging masyadong malaki. Walang krus na magiging masyadong mabigat. Walang landas na magiging masyadong baku-bako.

Ang sagot ng Tagapagligtas ay tila walang kaugnayan sa mabuting-loob na alok ni G. Masyadong Mabilis. Sinabi ni Jesus, "Ang mga sora ay may mga lungga, at ang mga ibon sa himpapawid ay may mga pugad; ngunit ang Anak ng Tao ay walang mapaghigan ng Kanyang ulo." Sa katunayan, angkop na angkop ang sagot ng Panginoon. Para bang sinabi Niya, "Sinasabi mong handa kang sumunod sa Akin saanman, pero handa ka bang mamuhay nang walang mga materyal na kaginhawahan ng buhay? Mas marami pang kaginhawahan ng mundong ito ang mga sora kaysa sa Akin. Ang mga ibon ay may pugad na matatawag nilang kanila. Pero Ako ay isang walang-tahanang Manlalakbay sa mundong ginawa ng Aking mga kamay. Handa mo bang isakripisyo ang seguridad ng isang tahanan upang sumunod sa Akin? Handa mo bang talikuran ang mga lehitimong kaginhawahan ng buhay upang maglingkod sa Akin nang buong debosyon?"

Maliwanag na hindi handa ang lalaki, dahil hindi na natin siya naririnig pa sa Banal na Kasulatan. Ang kanyang pag-ibig sa mga makalupang kaginhawahan ay higit sa kanyang pagtatalaga kay Cristo!

Si G. Masyadong Mabagal

Ang ikalawang lalaki ay tinawag na G. Masyadong Mabagal. Hindi siya nagboluntaryo, gaya ng una; sa halip ay tinawag siya ng Tagapagligtas upang maging tagasunod. Ang kanyang sagot ay hindi tahasang pagtangga. Hindi naman siya lubos na walang interes sa Panginoon. Sa halip ay may bagay siyang nais gawin muna. Ito ang kanyang malaking kasalanan. Inuna niya ang sarili niyang mga hinihingi kaysa sa mga hinihingi ni Cristo. Pansinin ang kanyang sagot, "Panginoon, pahintulutan Mo muna akong umuwi at ilibing ang aking ama."

Ngayon, lubos na lehitimo para sa isang anak ang magpakita ng karaniwang paggalang sa kanyang magulang. At kung namatay ang isang ama, tiyak na nasa loob ng hangganan ng pananampalatayang Cristiano na bigyan siya ng disentang libing.

Pero ang mga lehitimong kagandahang-asal ng buhay ay nagiging tahasang makasalanan kapag inuuna ang mga ito kaysa sa mga layunin ng Panginoong Jesus. Ang tunay na ambisyon ng buhay ng lalaking ito ay nalantad sa kanyang hubad na kahilingan, "Panginoon, ... muna ako..." Ang iba pang mga salitang binigkas niya ay pagbabalatkayo lamang upang itago ang nakatagong hangarin niyang unahin ang sarili.

Maliwanag na hindi niya naunawaan na ang mga salitang "Panginoon ... muna ako" ay isang moral na kahangalan at imposibilidad. Kung si Cristo ay Panginoon, kung gayon Siya ang dapat mauna. Kung ang panghalip na "ako" ang nasa trono, hindi na si Cristo ang may kontrol.

May trabahong kailangang tapusin si G. Masyadong Mabagal, at hinayaan niyang ang trabahong ito ang mauna. Kaya angkop

lamang na sabihin sa kanya ni Jesus, "Hayaan mong ilibing ng mga patay ang kanilang mga patay: ngunit humayo ka at ipangaral ang kaharian ng Diyos." Maaari nating ipakahulugan ang Kanyang mga salita nang ganito: "May ilang bagay na kayang gawin ng mga patay sa espiritu nang kasinghusay ng mga mananampalataya. Pero may iba pang bagay sa buhay na mananampalataya lamang ang makagagawa. Tiyakin mong hindi mo ginugugol ang iyong buhay sa paggawa ng nagawa rin sana nang kasinghusay ng isang taong hindi nagbagong-loob. Hayaan mong ilibing ng mga patay sa espiritu ang mga patay sa katawan. Pero ikaw, maging di-mapapalitan ka. Hayaan mong ang pangunahing tutok ng iyong buhay ay ang pagsulong ng Aking layunin sa lupa."

Tila masyadong mataas ang halaga para kay G. Masyadong Mabagal. Lumisan siya sa entablado ng panahon tungo sa isang walang-pangalang katahimikan.

Kung inilarawan ng unang lalaki ang mga materyal na kaginhawahan bilang hadlang sa pagkaalagad, ang ikalawa naman ay maaaring tumukoy sa isang trabaho o hanapbuhay na inuuna kaysa sa pangunahing dahilan ng pag-iral ng isang Cristiano. Hindi naman na may mali sa sekular na trabaho; kalooban ng Diyos na ang tao ay magtrabaho upang matustusan ang kanyang mga pangangailangan at ang mga pangangailangan ng kanyang pamilya. Pero hinihingi ng buhay ng tunay na pagkaalagad na hanapin muna ang kaharian ng Diyos at ang Kanyang katuwiran; na hindi dapat gugulin ng isang mananampalataya ang kanyang buhay sa paggawa ng kayang gawin ng mga hindi pa ipinanganak na muli nang kasinghusay, kung hindi man mas mahusay pa; at na ang silbi ng isang trabaho ay ang tustusan lamang ang kasalukuyang

mga pangangailangan samantalang ang pangunahing bokasyon ng Cristiano ay ang ipangaral ang kaharian ng Diyos.

Si G. Masyadong Maluwag

Ang ikatlong lalaki ay tinawag na G. Masyadong Maluwag. Kahawig siya ng una dahil nagboluntaryo siyang sumunod sa Panginoon. Pero kahawig din siya ng ikalawa dahil ginamit niya ang magkasalungat na mga salitang iyon, "Panginoon, ... muna ako..." Sinabi niya, "*Panginoon*, susunod ako sa Iyo; ngunit pahintulutan Mo *muna akong* magpaalam sa mga nasa aking bahay."

Muli, kailangan nating aminin na kung titingnan nang hiwalay, walang anumang talagang mali sa kanyang kahilingan. Hindi labag sa kautusan ng Diyos ang magpakita ng mapagmahal na malasakit sa mga kamag-anak o sundin ang mga tuntunin ng kagandahang-asal kapag iiwan sila. Ano kung gayon ang puntong ikinabigo ng lalaking ito sa pagsubok? Ito: hinayaan niyang ang malalambot na tali ng kalikasan ang pumalit sa lugar ni Cristo.

Kaya nang may tumatagos na pang-unawa, sinabi ng Panginoong Jesus, "Walang taong humawak sa araro at lumilingon sa likod ang karapat-dapat sa kaharian ng Diyos." Sa madaling salita, "Ang Aking mga alagad ay hindi gawa sa makasarili at malambot na materyal gaya ng ipinakita mo. Nais Ko ang mga handang talikuran ang mga tali ng tahanan, na hindi magagambala ng mga sentimental na kamag-anak, na uunahin Ako higit sa lahat ng iba sa kanilang buhay."

Napipilitan tayong magpasiya na iniwan ni G. Masyadong Maluwag si Jesus at malungkot na naglakad pababa ng daan. Ang kanyang labis na kumpiyansang mithiing maging alagad ay

nagkadurug-durog sa mga bato ng maiinit na ugnayan ng pamilya. Marahil ay isang lumuluhang ina ang humikbi, "Dudurugin mo ang puso ng iyong ina kung iiwan mo ako para pumunta sa misyon." Hindi natin alam. Ang alam lamang natin ay mapagbiyayang hindi ibinigay ng Biblia ang pangalan ng mahinang-loob na lalaking ito na, sa pagtalikod, ay nakaligtaan ang pinakadakilang pagkakataon ng kanyang buhay at nagtamo ng epitapyong, "Hindi karapat-dapat sa kaharian ng Diyos."

Buod

Ito, kung gayon, ang tatlo sa mga pangunahing hadlang sa tunay na pagkaalagad, na inilarawan ng tatlong lalaking hindi handang sumama hanggang dulo sa Panginoong Jesu-Cristo.

G. Masyadong Mabilis: ang pag-ibig sa mga makalupang kaginhawahan.

G. Masyadong Mabagal: ang pag-uuna sa isang trabaho o hanapbuhay.

G. Masyadong Maluwag: ang pagbibigay-prioridad sa malalambot na tali ng pamilya.

Ang Panginoong Jesus ay tumatawag pa rin, gaya ng lagi Niyang pagtawag, sa mga lalaki at babae upang sumunod sa Kanya nang may kabayanihan at sakripisyo.

Patuloy pa ring lumilitaw ang mga daan ng pagtakas na nagsasabi sa mapagmalasakit na mga salita, "Kaawaan mo ang iyong sarili! Malayo nawa ito sa iyo!"

Kakaunti ang handang tumugon.

Jesus, pinasan ko na ang aking krus,

Iiwan ang lahat at susunod sa Iyo,

Hubad, dukha, hinamak, pinabayaan,
Mula ngayon Ikaw ang aking lahat.
Mamatay ang bawat minamahal na ambisyon,
Lahat ng hinanap, inasahan, o nalaman ko,
Gayunman, gaano kayaman ang aking kalagayan,
Ang Diyos at langit ay akin pa rin.
Hayaan mang hamakin at iwan ako ng mundo,
Iniwan din nila ang aking Tagapagligtas;
Nilililang ako ng puso at mukha ng tao,
Ikaw ay hindi, gaya nila, di-tapat;
O! habang Ikaw ay nakangiti sa akin,
Diyos ng karunungan, pag-ibig, at kapangyarihan,
Mapoot man ang mga kaaway at itakwil ako ng mga
kaibigan,
Ipakita Mo ang Iyong mukha, at ang lahat ay maliwanag.

H. F. Lyte

Ang mga Alagad ay mga Katiwala

Basahin ang Lucas 16:1-13

Sa mga alagad sinabi ang talinghaga ng di-tapat na katiwala. Dito, inilalahad ng Tagapagligtas ang mga prinsipyong angkop sa mga alagad sa lahat ng panahon. Sa kabila ng lahat, ang mga alagad ni Cristo ay pangunahing mga katiwala, pinagkatiwalaan ng pangangalaga sa Kanyang ari-arian at Kanyang mga layunin dito sa lupa.

Puno ng kahirapan ang talinghaga. Tila pinupuri nito ang kawalan ng katapatan at pandaraya. Pero kapag naunawaan sa tamang liwanag, puno ito ng tagubiling may pinakamalaking kahalagahan.

Ganito ang maikling kuwento. Isang mayamang may-ari ng ari-arian ang umupa ng isang empleyado upang pangasiwaan ang kanyang negosyo. Sa paglipas ng panahon, nalaman ng amo na nilulustay ng empleyadong ito ang kanyang pera. Agad niyang hiningi ang pagsusuri sa mga talaan, at pagkatapos ay ipinaalam sa kanya na tatapusin na ang kanyang trabaho.

Naunawaan ng empleyado na madilim ang kanyang kinabukasan. Masyado na siyang matanda para sa mabigat na trabaho, at nahihiya siyang mamalimos. Kaya nakaisip siya ng isang pakana na magtitiyak na may mga kaibigan siya sa mga darating na araw. Pinuntahan niya ang isa sa mga may utang sa kanyang amo at nagtanong, "Magkano ang utang mo sa amo ko?" Ang sagot ay "Pitong daan at limampung galon ng langis." "Sige," sabi ng empleyado, "bayaran mo ang kalahati niyan at tapos na tayo." Pinuntahan niya ang isa pa sa mga may utang sa kanyang amo at nagtanong, "Magkano ang utang mo?" Sumagot ang kostumer, "Walong daang kaban ng trigo." "Ganoon ba; sige, bayaran mo ako ng anim na raan at apatnapung kaban, at ituring na nating sarado ang account." Mas nakagugulat pa kaysa sa ginawa ng di-tapat na empleyado ang komentong sumunod:

"At pinuri ng kanyang panginoon ang di-matuwid na katiwala dahil siya'y gumawa nang may katalinuhan; sapagkat ang mga anak ng sanlibutang ito ay mas

marunong sa kanilang sariling salinlahi kaysa sa mga anak ng liwanag" (talatang 8, Revised Version).

Paano natin uunawain ang tila pagsang-ayong ito sa di-tapat na gawi sa negosyo?

Isang bagay ang tiyak. Hindi pinuri ng kanyang panginoon ni ng ating Panginoon ang gayong pandaraya. Ito mismo ang naging dahilan kung bakit siya tinanggal sa simula pa lamang. Walang matuwid na taong sasang-ayon kailanman sa gayong pandaraya at kawalan ng katapatan. Anuman ang iba pang itinuturo ng talinghaga, hindi nito ipinahihiwatig na ang paglustay ng pera ng iba ay makatwiran kailanman.

Isang bagay lamang ang maaaring ipinuri sa di-tapat na katiwala, at iyon ay ang paghahanda niya para sa hinaharap. Gumawa siya ng mga hakbang upang matiyak na may mga kaibigan pa rin siya pagkatapos ng kanyang pagiging katiwala. Kumilos siya para sa "noon" sa halip na sa "ngayon."

Iyan ang punto ng talinghaga. Ang mga makamundong tao ay gumagawa ng masigasig na hakbang upang maglaan para sa mga darating na araw. Ang tanging hinaharap na pinagmamalasakitan nila ay ang kanilang pagtanda, ang kanilang mga taon ng pagreretiro. Kaya nagtatrabaho sila nang masigasig upang matiyak na komportable ang kanilang kalagayan kapag hindi na sila makapagtrabaho. Wala silang batong hindi binubuklat sa kanilang paghahanap ng seguridad.

Sa bagay na ito, mas marunong ang mga hindi ligtas kaysa sa mga Cristiano. Gayunman, upang maunawaan kung bakit, kailangan nating maunawaan na ang hinaharap ng Cristiano ay wala sa lupang ito kundi nasa langit. Ito ang mahalagang punto. Ang hinaharap para sa isang hindi mananampalataya ay

ang panahon mula ngayon hanggang sa libingan. Ang hinaharap para sa isang anak ng Diyos ay ang walang hanggan kasama ni Cristo.

Itinuturo kung gayon ng talinghaga na ang mga hindi pa ipinanganak na muli ay mas marunong at mas masigasig sa paghahanda para sa kanilang hinaharap sa lupa kaysa sa mga Cristiano para sa kanilang hinaharap sa langit.

Sa ganitong batayan, inilahad ng Panginoong Jesus ang praktikal na aplikasyon ng aral:

At sinasabi Ko sa inyo, Makipagkaibigan kayo sa pamamagitan ng kayamanan ng kalikuan; upang kapag kayo'y nawala, ay tanggapin nila kayo sa mga walang hanggang tahanan.

Ang kayamanan ng kalikuan ay pera o iba pang materyal na ari-arian. Magagamit natin ang mga bagay na ito sa pagkakamit ng mga kaluluwa para kay Cristo. Ang mga taong nakamit sa pamamagitan ng tapat nating paggamit ng pera ay tinatawag dito na "mga kaibigan." Darating ang araw na tayo'y mawawala (mamamatay o dadalhin ni Cristo sa langit sa Pag-agaw). Ang mga kaibigang nakamit sa matalinong paggamit ng ating mga materyal na ari-arian ay magsisilbi noon bilang komite ng pagsalubong upang tanggapin tayo sa mga walang hanggang tahanan.

Ganito naghahanda para sa hinaharap ang matatalinong katiwala: hindi sa paggugol ng kanilang maliliit na buhay sa walang-saysay na paghahanap ng seguridad sa lupa, kundi sa marubdob na pagsisikap na mapalibutan sa langit ng mga kaibigang nakamit para kay Cristo sa pamamagitan ng kanilang

pera. Perang ginawang mga Biblia, Bagong Tipan, bahagi ng Kasulatan, tract, at iba pang babasahing Cristiano. Perang ginamit upang suportahan ang mga misyonero at iba pang manggagawang Cristiano. Perang tumulong sa pagtustos ng mga Cristianong programa sa radyo at iba pang karapat-dapat na gawaing Cristiano. Sa madaling salita, perang ginamit para sa paglaganap ng ebanghelyo sa bawat paraan. "Ang tanging paraan upang maimpok natin ang ating mga kayamanan sa langit ay ilagay ang mga ito sa isang bagay na papunta sa langit."

Kapag nakita ng isang Cristiano na ang kanyang mga materyal na ari-arian ay magagamit sa pagliligtas ng mahahalagang kaluluwa, nawawala ang kanyang pag-ibig sa "mga bagay." Ang karangyaan, kayamanan, at materyal na karikitan ay umaasim sa kanyang sikmura. Nananabik siyang makita ang kayamanan ng kalikuan na ginawang, sa pamamagitan ng banal na alkimiya, mga mananamba sa Kordero magpakailanman. Nabibighani siya sa posibilidad na makagawa ng isang gawain sa buhay ng tao na magdadala ng walang hanggang kaluwalhatian sa Diyos at walang hanggang pagpapala sa mga tao mismo. Nadarama niya ang bahagi ng pagkauhaw ni Rutherford:

*O kung may isang kaluluwa mula sa Anworth
Na sasalubong sa akin sa kanan ng Diyos,
Ang aking langit ay magiging dalawang langit
Sa lupain ni Emmanuel.*

Anne R. Cousin

Para sa kanya, ang lahat ng diyamante, rubi, at perlas, ang lahat ng deposito sa bangko, ang lahat ng insurance policy, ang lahat ng mansiyon, bangkang panlibangan, at magagarang kotse ay kayamanan lamang ng kalikuan. Kung gagamitin para sa sarili, nasisira ang mga ito sa paggamit, pero kung gugugulin para kay Cristo, umaani ang mga ito ng tubo sa buong walang hanggan.

Ang paraan ng pakikitungo natin sa mga materyal na bagay, ang antas ng ating pagkapit sa mga ito, ay isang pagsubok ng ating pagkatao. Binibigyang-diin ito ng Panginoon sa talatang 10:

Ang taong maaasahan sa napakaliit na bagay ay maaasahan din sa malaking bagay, ang taong di-tapat sa napakaliit na bagay ay di-tapat din sa malaking bagay (salin ni Williams).

Dito, ang napakaliit na bagay ay ang pagiging katiwala ng mga materyal na bagay. Ang mga maaasahan ay ang mga gumagamit ng mga bagay na ito para sa kaluwalhatian ng Diyos at para sa pagpapala ng kanilang kapwa. Ang mga di-tapat ay ang mga gumagamit ng kanilang mga ari-arian para sa kaginhawahan, marangyang pamumuhay, at makasariling kasiyahan. Kung hindi mapagkakatiwalaan ang isang tao sa maliit na bagay (mga materyal na bagay), paano siya mapagkakatiwalaan sa malaking bagay (ang pagiging katiwala ng mga espirituwal na bagay)? Kung di-tapat ang isang tao sa kayamanan ng kalikuan, paano niya maaasahang magiging tapat siya bilang ministro ni Cristo at katiwala ng mga hiwaga ng Diyos (1 Corinto 4:1)?

Kaya itinuloy pa ng Tagapagligtas ang argumento nang isang hakbang:

Kung hindi kayo naging tapat sa di-matuwid na kayamanan, sino ang magkakatiwala sa inyo ng tunay na kayamanan? (talatang 11)

Ang mga makalupang kayamanan ay hindi tunay na kayamanan; may hangganan at pansamantala ang halaga ng mga ito. Ang mga espirituwal na kayamanan ang tunay na kayamanan; hindi masusukat ang halaga ng mga ito at hindi kailanman magwawakas. Malibang maaasahan ang isang tao sa paghawak niya ng mga materyal na bagay, hindi niya maaasahan na ipagkakatiwala sa kanya ng Diyos ang espirituwal na kasaganaan sa buhay na ito o mga kayamanan sa langit.

Muling pinalawak ng Panginoon ang argumento sa pagsasabing:

At kung hindi kayo naging tapat sa bagay na sa iba, sino ang magbibigay sa inyo ng bagay na inyo? (talatang 12, Revised Version)

Ang mga materyal na bagay ay hindi atin; sa Diyos ang mga ito. Ang lahat ng ating pag-aari ay banal na pagkakatiwala mula sa Diyos. Ang tanging matatawag nating atin ay ang mga bunga ng ating masigasig na pag-aaral at paglilingkod dito, at ang mga gantimpala ng tapat na pagiging katiwala roon. Kung hindi tayo napatunayang maaasahan sa paghawak ng ari-arian ng Diyos, hindi natin maaasahang makapasok sa malalalim na

katotohanan ng Salita ng Diyos sa buhay na ito, o magantimpalaan sa susunod.

Sa isang sukdulang diin, binuod ng Panginoon ang turo ng buong talinghaga:

Walang aliping makapaglilingkod sa dalawang panginoon: sapagkat kapopootan niya ang isa at iibigin ang isa; o kaya'y panghahawakan niya ang isa, at hahamakin ang isa. Hindi kayo makapaglilingkod sa Diyos at sa kayamanan (talatang 13).

Hindi maaaring hati ang katapatan. Hindi maaaring mabuhay ang isang alagad para sa dalawang mundo. Iniibig ng isang katiwala ang Diyos o iniibig niya ang kayamanan. Kung iniibig niya ang kayamanan, kinapopootan niya ang Diyos.

At tandaan, ito ay isinulat para sa mga alagad, hindi para sa mga hindi ligtas.

Sigasig

Mapapatawad ang isang alagad kung wala siyang malaking kakayahan ng isip. Mapapatawad din siya kung hindi siya nagpapakita ng natatanging lakas ng katawan. Pero walang alagad na mapapatawad kung wala siyang sigasig. Kung ang kanyang puso ay hindi nag-aalab sa marubdob na pagnanasa para sa Tagapagligtas, hinatulan na siya.

Sa kabila ng lahat, ang mga Cristiano ay tagasunod ng Isa na nagsabi, "Ang sigasig sa Iyong bahay ang tumupok sa Akin" (Juan 2:17). Ang kanilang Tagapagligtas ay tinupok ng marubdob na pagnanasa para sa Diyos at para sa Kanyang mga

layunin. Walang puwang sa Kanyang hanay para sa mga tagasunod na kalahati lamang ang puso.

Namuhay ang Panginoong Jesus sa isang kalagayan ng espirituwal na pagkabalisa. Ipinahihiwatig ito ng Kanyang mga salita, "Mayroon Akong bautismong ibabautismo sa Akin, at gaano Ako nagigipit hanggang sa ito'y maganap" (Lucas 12:50). At muli ng Kanyang di-malilimutang pananalita, "Kailangan Kong gawin ang mga gawa Niya na nagsugo sa Akin habang araw pa: dumarating ang gabi, na walang taong makagagawa" (Juan 9:4).

Pinatunayan ng Panginoon ang sigasig ni Juan Bautista nang sabihin Niya, "Siya ay isang ilaw na nagniningas at nagliliwanag" (Juan 5:35).

Si Apostol Pablo ay isang masigasig na tao. May sinubukang ilarawan ang alab ng kanyang buhay sa sumusunod na paglalarawan:

Siya ay isang taong walang pakialam sa pagkakaroon ng mga kaibigan, walang pag-asa o hangarin sa makamundong kabutihan, walang pangamba sa makamundong kawalan, walang pakialam sa buhay, walang takot sa kamatayan. Siya ay isang taong walang ranggo, bansa, o katayuan. Isang taong may iisang kaisipan: ang Ebanghelyo ni Cristo. Isang taong may iisang layunin: ang kaluwalhatian ng Diyos. Isang hangal, at kontentong ituring na hangal alang-alang kay Cristo. Tawagin man siyang panatiko, sobrang masigasig, daldalero, o anumang kakatwang pangalang naisin ng mundo. Pero hayaan siyang manatiling walang tiyak na pangalan. Sa sandaling tawagin nila siyang

mangangalakal, may-bahay, mamamayan, mayaman, makamundong tao, iskolar, o kahit taong may sentido komun, tapos na ang kanyang pagkatao. Kailangan niyang magsalita o kailangan niyang mamatay, at kahit siya'y mamatay, magsasalita siya. Wala siyang pahinga kundi nagmamadali sa lupa at dagat, sa mga bato at walang-landas na disyerto. Sumisigaw siya nang malakas at hindi nagpipigil, at hindi mahahadlangan. Sa mga bilangguan, itinataas niya ang kanyang tinig, at sa mga bagyo ng karagatan, hindi siya tumatahimik. Sa harap ng nakatatakit na mga konseho at nakaluklok na mga hari, nagpapatotoo siya para sa katotohanan. Walang makapagpapatahimik sa kanyang tinig kundi ang kamatayan, at kahit sa sandali ng kamatayan, bago pa ihiwalay ng patalim ang kanyang ulo sa kanyang katawan, nagsasalita siya, nananalangin, nagpapatotoo, nagpapahayag, namamanhik, nakikipaglaban, at sa wakas ay pinagpapala ang malulupit na tao.

Ipinakita ng iba pang mga tao ng Diyos ang ganito ring maalab na hangaring maging kalugud-lugod sa Diyos.

Minsan ay isinulat ni C. T. Studd:

*May ibig manirahan nang abot-dinig
Ng kampana ng simbahan o kapilya.
Ako'y ibig magpatakbo ng tindahang pansaklolo
Isang dipa lamang ang layo sa impiyerno.*

At nagkataon, isang artikulong isinulat ng isang ateista ang nagtulak kay Studd sa lubos na pagtatalaga kay Cristo. Ganito

ang artikulo:

Kung matatag akong naniniwala, gaya ng sinasabi ng milyun-milyon, na ang kaalaman at pagsasagawa ng relihiyon sa buhay na ito ay nakaiimpluwensiya sa kapalaran sa kabilang buhay, kung gayon ang relihiyon ang magiging lahat para sa akin. Itatapon ko ang mga makalupang kasiyahan na parang dumi, ang mga makalupang alalahanin na parang kahangalan, at ang mga makalupang kaisipan at damdamin na parang walang kabuluhan. Ang relihiyon ang magiging unang isip ko paggising, at ang huling larawan bago ako ilubog ng tulog sa kawalang-malay. Magpapagal ako para sa layunin nito lamang. Pag-iisipan ko ang bukas ng Walang Hanggan lamang. Ituturing kong ang isang kaluluwang nakamit para sa langit ay karapat-dapat sa isang buhay ng pagdurusa. Ang mga makalupang kahihinatnan ay hindi kailanman pipigil sa aking kamay, o magtatatak sa aking mga labi. Ang lupa, ang mga kagalakan at kalungkutan nito, ay hindi sasakop kahit isang sandali ng aking isip. Sisikapin kong tumingin sa Walang Hanggan lamang, at sa mga walang kamatayang kaluluwa sa paligid ko, na di-magtatagal ay magiging walang hanggang maligaya o walang hanggang miserable. Hahayo ako sa mundo at mangangaral dito napapanahon man o hindi, at ang aking teksto ay, ANO ANG MAPAPAKINABANG NG TAO KUNG MAKAMTAN NIYA ANG BUONG SANLIBUTAN AT MAWALA NAMAN ANG SARILI NIYANG KALULUWA?

Si John Wesley ay isang taong masigasig. Sinabi niya, "Bigyan ninyo ako ng isandaang taong umiibig sa Diyos nang buong

puso, at walang kinatatakutan kundi ang kasalanan, at yayanigin ko ang mundo."

Si Jim Elliot, martir ng Ecuador, ay isang sulo ng apoy para kay Jesu-Cristo. Isang araw, habang binubulay-bulay niya ang mga salitang, "Ginagawa Niyang ningas ng apoy ang Kanyang mga ministro" (Hebreo 1:7), isinulat niya sa kanyang talaarawan:

Madali ba akong magliya? Iligtas nawa ako ng Diyos mula sa nakatatakot na asbestos ng "ibang mga bagay." Ibadad Mo ako sa langis ng Espiritu upang ako'y maging isang ningas. Pero ang ningas ay pansamantala, madalas ay maikli ang buhay. Matitiis mo ba ito, aking kaluluwa, ang maikling buhay? Sa akin ay nananahan ang Espiritu ng Dakilang Maikli ang Buhay, na ang sigasig para sa bahay ng Diyos ang tumupok sa Kanya. "Gawin Mo akong Iyong pangatong, Ningas ng Diyos."

Ang huling linya ay sinipi mula sa isang maalab na tula ni Amy Carmichael. Hindi nakapagtataka na nakakuha si Jim Elliot ng inspirasyon mula rito:

*Mula sa panalanging humihiling na ako'y
Masilungan sa hanging humahampas sa Iyo,
Mula sa pagkatakot kung kailan dapat akong maghangad,
Mula sa pag-aatubili kung kailan dapat akong umakyat
nang mas mataas,
Mula sa malasutlang sarili, O Kapitan, palayain Mo
Ang Iyong kawal na ibig sumunod sa Iyo.
Mula sa tusong pag-ibig sa mga bagay na nagpapalambot,*

Mula sa madadaling pagpili, mga pagpapahina;
Hindi ganito pinatitibay ang espiritu,
Hindi ganito ang dinaanan ng Ipinako,
Mula sa lahat ng nagpapalabo sa Iyong Kalbaryo,
O Kordero ng Diyos, iligtas Mo ako.
Bigyan Mo ako ng pag-ibig na nangunguna sa daan,
Ng pananampalatayang walang makapanghihina,
Ng pag-asang hindi napapagod sa anumang kabiguan,
Ng marubdob na pagnanasang mag-aapoy na parang apoy,
Huwag Mo akong hayaang lumubog upang maging tipak ng lupa:
Gawin Mo akong Iyong panggatong, Ningas ng Diyos.

Ang kahihiyan ng iglesia sa ikadalawampung siglo ay mas maraming sigasig ang makikita sa mga Komunista at sa mga kulto kaysa sa mga Cristiano.

Noong 1903, isang lalaki na may labimpitong tagasunod ang nagsimula ng kanyang pagsalakay sa mundo. Ang kanyang pangalan ay Lenin. Pagsapit ng 1918, umabot na ang bilang sa apatnapung libo, at sa apatnapung libong iyon, nakuha niya ang kontrol sa isandaan at animnapung milyong tao ng Russia. At nagpatuloy ang kilusan at ngayon ay kumokontrol na sa mahigit isang-katlo ng populasyon ng mundo. Gaano man tayo tutol sa kanilang mga prinsipyo, hindi natin mapigilang humanga sa kanilang sigasig.

Maraming Cristiano ang nadamang mabigat na sinaway nang unang basahin ni Billy Graham ang sumusunod na liham,

isinulat ng isang Amerikanong estudyante sa kolehiyo na naging Komunista sa Mexico. Ang layunin ng liham ay ipaliwanag sa kanyang nobya kung bakit kailangan niyang putulin ang kanilang engagement:

Kaming mga Komunista ay may mataas na bilang ng mga nasasawi. Kami ang binabari, binibitay, nililinsiyang, nilalagyan ng alkitran at balahibo, ikinukulon, sinisiraan, kinukutya, tinatangal sa trabaho, at sa bawat iba pang paraan ay pinahihirapan hangga't maaari. May isang porsiyento sa amin ang napapatay o nabibilanggo. Namumuhay kami sa halos karukhaan. Ibinabalik namin sa partido ang bawat sentimong kinikita namin na higit sa talagang kailangan para mabuhay. Kaming mga Komunista ay walang panahon o pera para sa maraming sine, konsiyerto, steak, disenteng bahay, at bagong kotse. Inilarawan kaming mga panatiko. Kami nga ay mga panatiko. Ang aming buhay ay pinangingibabawan ng iisang dakilang sumasaklaw na bagay, ANG PAKIKIBAKA PARA SA KOMUNISMO SA BUONG MUNDO.

Kaming mga Komunista ay may pilosopiya ng buhay na hindi mabibili ng anumang halaga ng pera. Mayroon kaming layuning ipinaglalaman, isang tiyak na layunin sa buhay. Ipinapailalim namin ang aming maliit at personal na sarili sa isang dakilang kilusan ng sangkatauhan, at kung tila mahirap ang aming personal na buhay, o tila nagdurusa ang aming sarili dahil sa pagpapasakop sa partido, sapat na kaming nababayaran ng isiping ang bawat isa sa amin, sa kanyang maliit na paraan, ay nag-aambag sa isang bagay na bago, totoo, at mas mabuti para sa sangkatauhan. May isang bagay na lubos kong

sineseryoso, at iyon ay ang layunin ng Komunismo. Ito ang aking buhay, aking negosyo, aking relihiyon, aking libangan, aking kasintahan, aking asawa, aking tinapay at karne. Pinagtatrabahuhan ko ito sa araw at pinapangarap ito sa gabi. Ang pagkakahawak nito sa akin ay lumalakas, hindi humihina, habang lumilipas ang panahon. Kaya hindi ako makapagpapatuloy ng isang pagkakaibigan, isang pag-iibigan, o kahit isang pag-uusap nang hindi ito iniuugnay sa puwersang ito na kapwa nagtutulak at gumagabay sa aking buhay. Sinusuri ko ang mga tao, aklat, ideya, at gawa ayon sa kung paano nakaaapekto ang mga ito sa layunin ng Komunismo at ayon sa kanilang saloobin dito. Nakulong na ako dahil sa aking mga ideya at kung kinakailangan, handa akong humarap sa firing squad.

Kung kayang maging ganito katapat ang mga Komunista sa kanilang layunin, gaano pa dapat ibuhos ng mga Cristiano ang kanilang sarili sa mapagmahal at masayang debosyon sa kanilang maluwalhating Panginoon. Tiyak na kung may anumang halaga ang Panginoong Jesus, Siya ay karapat-dapat sa lahat. "Kung ang pananampalatayang Cristiano ay karapat-dapat paniwalaan, ito ay karapat-dapat paniwalaan nang may kabayanihan." (Findlay)

Kung tunay na may ginawa ang Diyos kay Cristo na pinagsasaligan ng kaligtasan ng mundo, at kung ipinaalam Niya ito, kung gayon ay tungkulin ng Cristiano na hindi magparaya sa anumang bumabalewala, nagtatatwa, o nagpapaliwanag nang paikot dito. (James Denney)

Nais ng Diyos ang mga taong lubos na ipinasakop sa kontrol ng Banal na Espiritu. Ang mga taong ito ay magmumukhang lasing sa alak sa paningin ng iba, pero mauunawaan ng mga mas nakaaalam na sila'y itinutulak ng "isang malalim, napakalaki, nagmumulto, at hindi kailanman nasisiyahang pagkauhaw sa Diyos."

Isapuso nawa ng bawat nagnanais maging alagad ang pangangailangan ng sigasig sa kanyang buhay. Hangarin nawa niyang tuparin ang paglalarawang ibinigay ni Obispo Ryle:

Ang taong masigasig sa relihiyon ay higit sa lahat isang taong may iisang bagay. Hindi sapat na sabihing siya ay taimtim, buong-puso, hindi nakikipagkompromiso, masusi, buong-loob, maalab sa espiritu. Iisang bagay lamang ang nakikita niya, iisang bagay lamang ang pinagmamalasakitan niya, iisang bagay lamang ang ikinabubuhay niya, nalulunok siya ng iisang bagay; at ang iisang bagay na iyon ay ang maging kalugud-lugod sa Diyos. Mabuhay man siya o mamatay, magkaroon man siya ng kalusugan o ng karamdaman, maging mayaman man siya o dukha, mapalugdan man niya ang tao o makasakit, ituring man siyang marunong o hangal, sisihin man siya o purihin, parangalan man siya o hiyain, sa lahat ng ito ay walang pakialam ang taong masigasig. Nag-aalab siya para sa iisang bagay; at ang iisang bagay na iyon ay ang maging kalugud-lugod sa Diyos, at isulong ang kaluwalhatian ng Diyos. Kung matupok man siya sa mismong pag-aalab, wala siyang pakialam; kontento siya. Nadarama niya na, tulad ng isang lampara, ginawa siya upang mag-alab; at kung matupok sa pag-aalab, ginawa lamang niya ang gawaing itinakda sa kanya ng Diyos. Ang ganitong tao ay

laging makasusumpung ng larangan para sa kanyang sigasig. Kung hindi siya makapangangaral, makapagtatrabaho, at makapagbibigay ng pera, iiyak siya, at magbubuntong-hininga, at mananalangin. Oo: kahit siya ay isang dukha lamang, nasa palagiang highaan ng karamdaman, pabibigatin niya ang mga gulong ng kasalanan sa paligid niya, sa patuloy na pamamagitan laban dito. Kung hindi siya makalalaban sa lambak kasama ni Josue, gagawin niya ang gawain nina Moises, Aaron, at Hur sa burol (Exodo 17:9-13). Kung hindi siya mismo makapagtatrabaho, hindi niya bibigyan ng pahinga ang Panginoon hangga't hindi naibabangon ang tulong mula sa ibang panig, at natatapos ang gawain. Ito ang ibig kong sabihin kapag nagsasalita ako tungkol sa "sigasig" sa relihiyon.

Pananampalataya

Walang tunay na pagkaalagad kung walang malalim at walang-alinlangang pananampalataya sa buhay na Diyos. Ang sinumang gagawa ng magigiting na gawa para sa Diyos ay kailangang magtiwala muna sa Kanya nang lubos. "Ang lahat ng higante ng Diyos ay mahihinang tao na gumawa ng dakilang mga bagay para sa Diyos dahil inasahan nilang kasama nila ang Diyos." (Hudson Taylor)

Ang tunay na pananampalataya ay laging nakabatay sa isang pangako ng Diyos, sa isang bahagi ng Kanyang Salita. Mahalaga ito. Unang binabasa o naririnig ng mananampalataya ang isang pangako ng Panginoon. Kinukuha ng Banal na Espiritu ang pangakong iyon at inilalapat ito sa kanyang puso at budhi sa isang napakapersonal na paraan. Namumulat ang Cristiano na

direktang nagsalita sa kanya ang Diyos. Nang may lubos na pagtitiwala sa pagiging mapagkakatiwalaan ng Isa na nangako, itinuturing niyang kasintiyak ang pangako na para bang natupad na ito, kahit na, sa pananaw ng tao, ito ay imposible.

O marahil ay isang utos sa halip na pangako. Para sa pananampalataya, walang pagkakaiba. Kung nag-uutos ang Diyos, nagbibigay Siya ng kakayahan. Kung inutusan Niya si Pedro na lumakad sa tubig, makatitiyak si Pedro na ibibigay ang kinakailangang kapangyarihan (Mateo 14:28). Kung inuutusan Niya tayong ipangaral ang ebanghelyo sa bawat nilalang, makatitiyak tayo sa kinakailangang biyaya (Marcos 16:15).

Ang pananampalataya ay hindi kumikilos sa larangan ng posible. Walang kaluwalhatian para sa Diyos sa posible sa tao. Nagsisimula ang pananampalataya kung saan nagtatapos ang kapangyarihan ng tao. "Ang larangan ng pananampalataya ay nagsisimula kung saan nagtatapos ang mga posibilidad at kung saan nabibigo ang paningin at pandama." (George Müller)

Sinasabi ng pananampalataya, "Kung 'imposible' ang tanging pagtutol, magagawa ito!"

"Dinadala ng pananampalataya ang Diyos sa eksena, kaya wala itong anumang alam tungkol sa mga kahirapan; oo, tinatawanan nito ang mga imposibilidad. Sa paghatol ng pananampalataya, ang Diyos ang dakilang sagot sa bawat tanong, ang dakilang lutas sa bawat kahirapan. Iniuugnay nito ang lahat sa Kanya; kaya hindi mahalaga kahit kaunti para sa pananampalataya kung ito ay anim na raang libo (dolyar) o anim na raang milyon; alam nito na ang Diyos ay lubos na sapat. Natatagpuan nito ang lahat ng mapagkukunan nito sa Kanya. Sinasabi ng kawalan ng pananampalataya, 'Paano

mangyayari ang ganito at ganoon?' Puno ito ng mga 'Paano'; pero ang pananampalataya ay may isang dakilang sagot sa sampung libong 'paano,' at ang sagot na iyon ay, ang Diyos." (C. H. Mackintosh)

Sa pananaw ng tao, imposible para kina Abraham at Sara ang magkaanak. Pero nangako ang Diyos, at para kay Abraham ay iisa lamang ang imposible: na magsinungaling ang Diyos.

(Siya) na laban sa pag-asa ay sumampalataya sa pag-asa, upang siya'y maging ama ng maraming bansa; ayon sa sinabi, "Magiging gayon ang iyong binhi." At palibhasa'y hindi mahina sa pananampalataya, hindi niya inisip ang sarili niyang katawan na para nang patay, nang siya'y halos isandaang taong gulang na, ni ang pagkapatay ng bahay-bata ni Sara: hindi siya nag-alinlangan sa pangako ng Diyos dahil sa kawalan ng pananampalataya; kundi naging malakas sa pananampalataya, na nagbibigay ng kaluwalhatian sa Diyos; at lubos na naniniwala na ang Kanyang ipinangako ay kaya rin Niyang tuparin (Roma 4:18-21).

Pananampalataya, makapangyarihang pananampalataya, ang pangako'y nakikita

At sa Diyos lamang tumitingin;

Tinatawanan ang mga imposibilidad

At sumisigaw, "Ito'y mangyayari!"

Ang ating Diyos ay ang Diyos na dalubhasa sa mga imposibilidad (Lucas 1:37). Walang bagay na napakahirap para

sa Kanya (Genesis 18:14). "Ang mga bagay na imposible sa tao ay posible sa Diyos" (Lucas 18:27).

Inaangkin ng pananampalataya ang Kanyang pangako, "Ang lahat ng bagay ay posible sa sumasampalataya" (Marcos 9:23), at nagagalak kasama ni Pablo, "Magagawa ko ang lahat ng bagay sa pamamagitan ni Cristo na nagpapalakas sa akin" (Filipos 4:13).

Nakikita ng alinlangan ang mga hadlang,

Nakikita ng pananampalataya ang daan!

Nakikita ng alinlangan ang pinakamadilim na gabi,

Nakikita ng pananampalataya ang araw!

Natatakot ang alinlangang humakbang,

Lumilipad nang mataas ang pananampalataya,

Nagtatanong ang alinlangan, "Sino ang sumasampalataya?"

Sumasagot ang pananampalataya, "Ako!"

Dahil ang pananampalataya ay may kinalaman sa higit-sa-likas at sa banal, hindi ito laging tila "makatwiran." Hindi "sentido komun" para kay Abraham ang lumabas nang hindi alam kung saan siya pupunta, kundi sumusunod lamang sa utos ng Diyos (Hebreo 11:8). Hindi "matalino" para kay Josue ang lusubin ang Jerico nang walang nakamamatay na sandata (Josue 6:1-20). Kukutyain ng mga taong makamundo ang ganitong "kabaliwan." Pero umubra ito!

Sa katunayan, ang pananampalataya ay lubos na makatwiran. Ano pa ang mas makatwiran kaysa magtiwala ang isang

nilalang sa kanyang Manlilikha? Kabaliwan ba ang sumampalataya sa Isa na hindi maaaring magsinungaling, mabigo, o magkamali? Ang magtiwala sa Diyos ang pinakamatino, pinakamakawatiran, at pinakamatalinong bagay na magagawa ng isang tao. Hindi ito pagtalon sa dilim. Humihingi ang pananampalataya ng pinakatiyak na katibayan at natatagpuan ito sa di-nabibigong Salita ng Diyos. Walang sinumang nagtiwala sa Kanya nang walang kabuluhan; wala ring sinumang magtitiwala nang ganoon. Ang pananampalataya sa Panginoon ay walang anumang panganib.

Tunay na niluluwalhati ng pananampalataya ang Diyos; ibinibigay nito sa Kanya ang nararapat Niyang lugar bilang Isa na lubos na mapagkakatiwalaan. Sa kabilang banda, nilalapastangan ng kawalan ng pananampalataya ang Diyos; inaakusahan Siya nito ng pagsisinungaling (1 Juan 5:10). Nililimitahan nito ang Banal ng Israel (Awit 78:41).

Ibinibigay rin ng pananampalataya sa tao ang nararapat niyang lugar, bilang isang mapagpakumbabang nakikiusap, nakayuko sa alabok sa harap ng soberanong Panginoon ng lahat.

Ang pananampalataya ay kasalungat ng paningin. Ipinaalala sa atin ni Pablo na "lumalakad tayo sa pananampalataya at hindi sa paningin" (2 Corinto 5:7). Ang lumakad sa paningin ay nangangahulugang may nakikitang mapagkukunan ng suporta, may sapat na reserba para sa hinaharap, gumagamit ng talino ng tao sa pagseseguro laban sa di-nakikitang mga panganib. Ang lakad ng pananampalataya ay ang mismong kabaligtaran; ito ay ang sandali-sandaling pag-asa sa Diyos lamang. Ito ay isang palagiang krisis ng pag-asa sa Panginoon. Umuurong ang laman sa kalagayan ng lubos na pag-asa sa isang Diyos na hindi nakikita. Naghahanap ito ng sapin laban sa posibleng mga

kawalan. Kung hindi nito nakikita kung saan ito pupunta, malamang na tuluyan itong mabaliw sa nerbiyos. Pero humahakbang pasulong ang pananampalataya sa pagsunod sa Salita ng Diyos, umaangat sa mga kalagayan, at nagtitiwala sa Panginoon para sa pagtugon sa lahat ng pangangailangan.

Ang sinumang alagad na nagpapasiyang lumakad sa pananampalataya ay makatitiyak na susubukin ang kanyang pananampalataya. Maaga o huli, dadalhin siya sa dulo ng kanyang mapagkukunang pantao. Sa kanyang kagipitan, matutukso siyang humingi ng tulong sa kanyang kapwa. Kung tunay siyang nagtitiwala sa Panginoon, sa Diyos lamang siya titingin.

"Ang ipaalam ang aking mga pangangailangan, tuwiran man o hindi tuwiran, sa isang tao ay paglayo sa buhay ng pananampalataya, at isang tahasang paglapastangan sa Diyos. Sa katunayan ito ay pagtataksil sa Kanya. Katumbas ito ng pagsasabing binigo ako ng Diyos, at kailangan kong tumingin sa aking kapwa para sa tulong. Ito ay pagtalikod sa buhay na bukal at pagbaling sa isang sirang balon. Ito ay paglalagay sa nilalang sa pagitan ng aking kaluluwa at ng Diyos, sa gayon ay ninanakawan ang aking kaluluwa ng masaganang pagpapala, at ang Diyos ng kaluwalhatiang nararapat sa Kanya." (C. H. Mackintosh)

Ang normal na saloobin ng isang alagad ay ang naisin ang pagdami ng kanyang pananampalataya (Lucas 17:5). Nagtiwala na siya kay Cristo para sa kaligtasan. Ngayon ay sinisikap niyang palawakin ang mga bahagi ng kanyang buhay na ipinasasakop sa kontrol ng Panginoon. Habang hinaharap niya ang karamdaman, mga pagsubok, mga trahedya, at pagkamatay ng mga mahal sa buhay, nakikilala niya ang Diyos sa isang bago

at mas malapit na paraan, at lumalakas ang kanyang pananampalataya. Napatutunayan niya ang katotohanan ng pangako, "Kung magkagayon ay makikilala natin, kung magpapatuloy tayong kilalanin ang Panginoon" (Oseas 6:3). Habang lalo niyang natutuklasang mapagkakatiwalaan ang Diyos, lalo siyang nananabik na magtiwala sa Kanya para sa mas malalaking bagay.

Dahil ang pananampalataya ay dumarating sa pakikinig at ang pakikinig sa Salita ng Diyos, ang hangarin ng alagad ay dapat ibabad ang kanyang sarili sa Kasulatan: basahin ito, pag-aralan, isaulo, at bulay-bulayin araw at gabi. Ito ang kanyang mapa at kompas, kanyang gabay at kaaliwan, kanyang lampara at liwanag.

Sa buhay ng pananampalataya, laging may puwang para sumulong. Kapag nababasa natin ang mga nagawa sa pamamagitan ng pananampalataya, nauunawaan natin na tayo ay parang maliliit na batang naglalaro sa gilid ng walang hangganang karagatan. Ang mga magigiting na gawa ng pananampalataya ay nakatala sa Hebreo 11. Umaabot ang mga ito sa isang marilag na sukduhan sa mga talatang 32-40:

At ano pa ang aking sasabihin? Sapagkat kukulangin ako ng panahon kung isasalaysay ko ang tungkol kina Gideon, at Barak, at Samson, at Jefte; kay David din, at kay Samuel, at sa mga propeta: na sa pamamagitan ng pananampalataya ay nagsilupig ng mga kaharian, nagsigawa ng katuwiran, nagsikamit ng mga pangako, nagsitikom ng mga bibig ng mga leon, nagsipatay ng bagsik ng apoy, nangakatakas sa talim ng tabak, mula sa kahinaan ay pinalakas, naging magigiting sa pakikidigma, nagpaorong sa mga hukbo ng mga dayuhan. Tinanggap ng

mga babae ang kanilang mga patay na muling binuhay: at ang iba ay pinahirapan, na hindi tinanggap ang pagkaligtas; upang makamtan nila ang lalong mabuting pagkabuhay na muli: at ang iba ay nagtiis ng malulupit na pagkutya at paghampas, oo, at ng mga tanikala at pagkabilanggo: sila'y binato, nilagari, tinukso, pinatay sa tabak: naglibot na nakadamit ng balat ng tupa at ng balat ng kambing; salat, napipighati, pinahihirapan; (na hindi karapat-dapat sa kanila ang sanlibutan): nagsilaboy sa mga ilang, at sa mga bundok, at sa mga yungib at mga lungga ng lupa. At ang lahat ng mga ito, na nagkamit ng mabuting patotoo sa pamamagitan ng pananampalataya, ay hindi tumanggap ng pangako: palibhasa'y naghandang Diyos ng lalong mabuting bagay para sa atin, upang sila'y huwag gawing sakdal nang hiwalay sa atin.

Isang huling salita! Nabanggit na natin na ang alagad na lumalakad sa pananampalataya ay tiyak na ituturing na mapangarapin o panatiko ng mga taong makamundo o maging ng ibang Cristiano. Pero mabuting tandaan na "ang pananampalatayang nagpapangyari sa isang tao na 'lumakad kasama ng Diyos' ay nagpapangyari rin sa kanya na bigyan ng tamang halaga ang mga iniisip ng tao." (C. H. Mackintosh)

Panalangin

Ang tanging lubos na kasiya-siyang aklat na naisulat kailanman tungkol sa panalangin ay ang Biblia. Ang lahat ng iba pang pagtalakay ay nag-iiwan sa atin ng pakiramdam na may mga kalaliman na hindi pa naaabot at mga kataasan na hindi pa naaakyat. Sa maliit na aklat na ito, hindi namin maaasahang mapabuti ang mga pagsisikap ng iba. Ang magagawa lamang

namin ay buurin ang ilan sa mahahalagang prinsipyo ng panalangin, lalo na kung may kinalaman ang mga ito sa paksa ng pagkaalagad na Cristiano.

1. Ang pinakamahasag na panalangin ay nagmumula sa isang matinding panloob na pangangailangan. Napatunayan na nating lahat na totoo ito. Kapag panatag at payapa ang ating buhay, malamang na matamlay at walang buhay ang ating mga panalangin. Kapag nakarating tayo sa isang krisis, sa isang sandali ng panganib, sa isang malubhang karamdaman, o sa isang mabigat na pagkamatay ng mahal sa buhay, saka nagiging maalab at buhay ang ating mga panalangin. May nagsabi na "ang palasong papasok sa langit ay kailangang ipana mula sa busog na lubos na nakabaluktot." Ang pakiramdam ng pagmamadali, ng kawalan ng kakayahan, ng nadaramang pangangailangan, ang sinapupunang pinagsisilangan ng pinakamahuhusay na panalangin.

Sa kasamaang-palad, ginugugol natin ang karamihan ng ating buhay sa pagsisikap na protektahan ang ating sarili mula sa mga pangangailangan. Sa paggamit ng matatalinong pamamaraan sa negosyo, naglalaan tayo ng komportableng reserba laban sa bawat maiisip na posibleng mangyari. Sa pamamagitan lamang ng talino ng tao, nararating natin ang puntong tayo ay mayaman at nadagdagan ng mga ari-arian at walang anumang kailangan. Pagkatapos ay nagtataka tayo kung bakit mababaw at walang buhay ang ating buhay-panalangin at kung bakit walang apoy na bumababa mula sa langit. Kung tunay tayong lumalakad sa pananampalataya sa halip na sa

paningin, mababago nang lubusan ang ating buhay-panalangin.

2. Isa sa mga kondisyon ng matagumpay na panalangin ay kailangan tayong "lumapit nang may tapat na puso" (Hebreo 10:22). Ibig sabihin, kailangan tayong maging tunay at taos-puso sa harap ng Panginoon. Hindi dapat magkaroon ng pagkukunwari. Kung tutuparin natin ang kondisyong ito, hindi natin kailanman hihilingin sa Diyos na gawin ang isang bagay na nasa ating kapangyarihang gawin. Halimbawa, hindi natin kailanman hihilingin sa Kanya na maglaan ng tiyak na halaga ng pera para sa isang proyektong Cristiano kung tayo mismo ay may labis na pondong magagamit sa ganitong paraan. Hindi napaglalaruan ang Diyos. Hindi Niya sinasagot ang mga panalangin kung naibigay na Niya sa atin ang sagot, at ayaw nating gamitin ito.

Kaugnay nito, hindi tayo dapat manalangin sa Panginoon na magsugo ng iba sa Kanyang mga gawain kung hindi tayo handang pumunta mismo. Libu-libong panalangin ang binigkas para sa mga Muslim, Hindu, at Buddhist. Pero kung ang lahat ng nanalangin ay naging handang gamitin ng Panginoon sa pag-abot sa mga taong ito, marahil ay mas nakapagpapalakas-loob sana ang kasaysayan ng mga Cristianong misyon.

3. Ang panalangin ay dapat simple, may pananampalataya, at walang tanong. Napakadaling malulong sa mga teolohikal na problemang kaugnay ng panalangin. Pinapapurot lamang nito ang espirituwal na pandama. Mas mabuting manalangin kaysa lutasin ang lahat ng hiwagang kaugnay ng panalangin. Hayaan ang mga dalubhasa sa teolohiya na

bumuo ng kanilang mga teorya tungkol sa panalangin. Pero hayaan ang simpleng mananampalataya na lusubin ang mga pintuan ng langit nang may pagtitiwalang tulad ng bata. Si Agustin ang nagsabi, "Inaagaw ng mga walang pinag-aralan ang langit sa pamamagitan ng lakas, at tayo, sa lahat ng ating karunungan, ay hindi umaangat sa laman at dugo."

*Hindi ko alam sa anong kakaibang paraan,
Pero ito ang alam ko: sinasagot ng Diyos ang panalangin.*

*Hindi ko alam kung kailan Niya ipadadala ang salita
Na nagsasabing ang maalab na panalangin ay narinig;*

*Alam kong darating ito maaga man o huli,
Kaya kailangan nating manalangin at maghintay.*

*Hindi ko alam kung ang pagpapalang hinahanap
Ay darating sa mismong anyong inakala ko.*

*Iniiwan ko ang aking mga panalangin sa Kanya lamang,
Na ang kalooban ay mas marunong kaysa sa akin.*

Lola C. Henson

4. Para sa tunay na kapangyarihan sa panalangin, huwag magtira ng anuman. Sumuko kay Cristo. Ibigay ang lahat para sa Kanya. Talikuran ang lahat upang sumunod sa Tagapagligtas. Ang uri ng debosyong nagpuputong kay Cristo bilang Panginoon ng lahat ang uring gustong-gusto Niyang parangalan.
5. Tila naglalagay ang Diyos ng natatanging halaga sa panalangin kapag may kapalit ito sa atin. Ang mga bumabangon nang maaga sa umaga ay nagtatamasa ng

pakikisama sa Isa na bumangon din nang maaga upang tumanggap ng Kanyang mga tagubilin para sa araw mula sa Kanyang Ama. Gayundin, ang mga lubos na seryoso anupat handang manalangin magdamag ay nagtatamasa ng kapangyarihan sa Diyos na hindi maitatanggi. Ang panalanging walang kapalit ay walang halaga; ito ay isang by-product lamang ng isang murang Kristiyanismo.

Madalas iugnay ng Bagong Tipan ang panalangin sa pag-aayuno. Ang pag-iwas sa pagkain ay maaaring maging mahalagang tulong sa mga espirituwal na gawain. Mula sa panig ng tao, nagdudulot ito ng linaw, konsentrasyon, at talas. Mula sa banal na pananaw, tila lalong handa ang Panginoon na sagutin ang panalangin kapag inuuna natin ang panalanging iyon kaysa sa ating kinakailangang pagkain.

6. Iwasan ang makasariling mga panalangin. "Humihingi kayo, at hindi kayo tumatanggap, dahil masama ang inyong paghingi, upang gugulin ninyo ito sa inyong mga kalayawan" (Santiago 4:3). Ang pangunahing pasanin ng ating mga panalangin ay dapat ang mga layunin ng Panginoon. Una ay dapat tayong manalangin, "Dumating nawa ang Iyong kaharian; mangyari nawa ang Iyong kalooban dito sa lupa gaya ng sa langit." Pagkatapos ay maaari nating idagdag, "Ibigay Mo sa amin ngayon ang aming kakanin sa araw-araw."
7. Dapat nating parangalan ang Diyos ng malalaking kahilingan dahil Siya ay isang dakilang Diyos. "Magkaroon tayo ng pananampalatayang umasa ng dakilang mga bagay mula sa Diyos.

*Ikaw ay lumalapit sa isang Hari,
Malalaking kahilingan ay dalhin mo,
Sapagkat ang Kanyang pag-ibig at kapangyarihan ay
ganoon
Na hindi ka kailanman makahihingi nang labis.*

John Newton

Gaano kadalas nating pinalungkot ang Panginoon sa pag-asa nang napakaliit mula sa Kanya. Nasiyahan tayo sa napakakaunting tagumpay, sa napakahihinang nakamit, sa napakahihinang pananabik sa mas matataas na bagay, kaya hindi natin naipadama sa mga nasa paligid natin na ang ating Diyos ay isang dakilang Diyos. Hindi natin Siya niluwalhati sa paningin ng mga taong hindi nakakikilala sa Kanya sa pamamagitan ng buhay na pumupukaw ng pansin at gumigising ng pagtatanong tungkol sa kapangyarihang umaalalay dito. Madalas ay hindi masasabi tungkol sa atin, gaya ng sinabi tungkol sa apostol, 'Niluwalhati nila ang Diyos dahil sa akin.'" (E. W. Moore) 8. Sa pananalangin, dapat muna nating tiyakin na tayo ay nasa kalooban ng Diyos. Pagkatapos ay dapat tayong manalangin, naniniwalang diringgin at sasagutin Niya. "At ito ang pagtitiwala natin sa Kanya, na kung tayo'y humingi ng anumang bagay ayon sa Kanyang kalooban, ay pinakikinggan Niya tayo: at kung alam nating pinakikinggan Niya tayo, anuman ang ating hingin, ay alam nating nasa atin na ang mga kahilingang hiningi natin sa Kanya" (1 Juan 5:14, 15).

Ang manalangin sa Pangalan ng Panginoong Jesus ay nangangahulugang manalangin sa Kanyang kalooban. Kapag tunay tayong nananalangin sa Kanyang Pangalan, para na ring

Siya mismo ang bumibigkas ng kahilingan sa Diyos, ang Kanyang Ama. "At anumang hingin ninyo sa Aking pangalan, ay iyon ang gagawin Ko, upang ang Ama ay luwalhatiin sa Anak. Kung hihingi kayo ng anumang bagay sa Aking pangalan, gagawin Ko ito" (Juan 14:13, 14). "At sa araw na iyon ay hindi na kayo hihingi sa Akin ng anuman. Katotohanan, katotohanang sinasabi Ko sa inyo, Anumang hingin ninyo sa Ama sa Aking pangalan, ay ibibigay Niya sa inyo" (Juan 16:23). "Muli Kong sinasabi sa inyo, Na kung ang dalawa sa inyo ay magkaisa sa lupa tungkol sa anumang bagay na kanilang hihingin, ay gagawin ito para sa kanila ng Aking Ama na nasa langit. Sapagkat kung saan nagkakatiyon ang dalawa o tatlo sa Aking pangalan, ay naroon Ako sa gitna nila" (Mateo 18:19, 20).

"Ang humingi 'sa Kanyang Pangalan' ay nangangahulugang hawakan Niya sa kamay at akayin sa panalangin; nangangahulugan ito, masasabi ko ba, ng Kanyang pagluhod sa ating tabi at ng Kanyang mga nais na dumadaloy sa ating puso. Iyan ang ibig sabihin nito. 'Sa Kanyang Pangalan.' Ang Kanyang Pangalan ay kung ano Siya, ang Kanyang kalikasan, kaya ang manalangin sa Pangalan ni Cristo ay tiyak na nangangahulugang manalangin ayon sa Kanyang pinagpalang kalooban. Makapanalangin ba ako para sa masama sa Pangalan ng Anak ng Diyos? Ang ipinananalangin ko ay dapat talagang maging pagpapahayag ng Kanyang kalikasan. Magagawa ko ba iyon sa panalangin? Ang panalangin ay dapat humihinga ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu, ng pag-iisip ni Cristo, ng mga nais ni Cristo sa atin at para sa atin. Turuan nawa tayo ng Panginoon nang higit at higit na manalangin sa Kanyang Pangalan. Hindi natin dapat isiping tapusin ang isang panalangin nang walang mismong mga salitang: 'Sa pinagpalang Pangalan ng ating Panginoon,' pero ang buong

pagsamo ay dapat pasukin at pagharian ng pinagpalang Pangalan ni Jesus, lahat ay ayon sa Pangalang iyon." (Samuel Ridout) 9. Kung ang ating buhay-panalangin ay magiging tunay na mabisa, kailangan nating panatilihing malinis ang ating pakikitungo sa Diyos. Ibig sabihin, ang kasalanan ay dapat ipagtapat at iwan sa sandaling mamalayan nating pumasok ito sa ating buhay. "Kung pinahahalagahan ko ang kasamaan sa aking puso, ay hindi ako diringgin ng Panginoon" (Awit 66:18). Kailangan tayong manatili kay Cristo. "Kung kayo'y mananatili sa Akin, at ang Aking mga salita ay mananatili sa inyo, hingin ninyo ang anumang inyong ibigin, at ito'y gagawin para sa inyo" (Juan 15:7). Ang taong nananatili kay Cristo ay nananatiling napakalapit sa Kanya anupat napupuno siya ng kaalaman sa kalooban ng Panginoon. Kaya makapananalangin siya nang may pang-unawa at makatitiyak ng mga sagot. Muli, hinihingi ng buhay na nananatili na sundin natin ang Kanyang mga utos. "At anuman ang ating hingin, ay tinatanggap natin mula sa Kanya, sapagkat tinutupad natin ang Kanyang mga utos, at ginagawa ang mga bagay na kalugud-lugod sa Kanyang paningin" (1 Juan 3:22). Kailangan ang tamang kalagayan ng kaluluwa kung ang ating mga panalangin ay diringgin at sasagutin (1 Juan 3:20). 10. Hindi lamang tayo dapat manalangin sa ilang takdang oras sa araw; dapat nating linangin ang saloobin ng panalangin, upang tumingin tayo sa Panginoon habang naglalakad sa kalye, nagmamaneho ng kotse, nagtatrabaho sa mesa, o naglilingkod sa tahanan. Si Nehemias ay isang klasikong halimbawa ng ganitong kusang uri ng panalangin (Nehemias 2:4b). Mabuting "manahan sa lihim na dako ng Kataas-taasan" sa halip na dumalaw doon paminsan-minsan. 11. Sa wakas, ang ating mga panalangin ay dapat tiyak.

Kapag lamang nananalangin tayo para sa mga tiyak na bagay saka natin makikita ang mga tiyak na sagot.

Ang panalangin ay isang kamangha-manghang pribilehiyo. Sa pamamagitan nito, maaari tayong, gaya ng sinabi ni Hudson Taylor, matutong pakilusin ang tao sa pamamagitan ng Diyos. "Napakaraming ministeryo ang nasa ating mga kamay para gumawa ng mga himala sa kamangha-manghang larangan ng panalangin! Makapagdadala tayo ng sikat ng araw sa malalamig at malulungkot na lugar. Makapagsisindi tayo ng lampara ng pag-asa sa bilangguan ng panlulumo. Makakakalag tayo ng mga tanikala sa mga bisig ng bilanggo. Makapagdadala tayo ng mga sinag at isipin ng tahanan sa malayong lupain. Makapagdadala tayo ng makalangit na pampalakas sa mga nanghihina sa espiritu, kahit sila'y nagpapagal sa kabila ng mga dagat. Mga himala bilang tugon sa panalangin!" (J. H. Jowett)

Dito ay idinagdag ng isang manunulat na nagngangalang Wenham ang kanyang patotoo: "Ang pangangaral ay isang bihirang kaloob; ang panalangin ay mas bihira pa. Ang pangangaral, tulad ng tabak, ay sandatang ginagamit nang malapitan; hindi nito maaabot ang mga nasa malayo. Ang panalangin, tulad ng riple, ay may mas malayong abot, at sa ilang kalagayan ay mas mabisa pa."

*Panginoon, anong pagbabago sa amin ang magagawa
Ng isang maikling oras na ginugol sa Iyong harapan,
Anong mabibigat na pasanin ang inaalís sa aming dibdib,
Anong tuyong lupa ang pinasasariwa, na parang sa ulan!
Kami'y lumuluhod, at tila dumidilim ang lahat sa paligid;
Kami'y tumatayo, at ang lahat ng malayo at malapit*

Ay lumilitaw sa maliwanag na hugis, matapang at malinaw;

Kami'y lumuluhod, gaano kahina! Kami'y tumatayo, gaano kapuspos ng kapangyarihan!

Bakit kung gayon gagawan namin ang aming sarili ng ganitong mali,

O ang iba, na kami'y hindi laging malakas,

Na kami'y laging dinadaig ng alalahanin,

Na kami'y magiging mahina o walang loob kailanman,

Balisa o naliligalig, gayong nasa amin ang panalangin,

At ang kagalakan, lakas, at tapang ay nasa Iyo?

Trench

Pakikidigma

Halos hindi mababasa ng isang tao ang Bagong Tipan, kahit pahapyaw, nang hindi namamalayan na madalas gamitin ang larawan ng pakikidigma upang ilarawan ang programa ni Cristo sa lupa. Ang tunay na Kristiyanismo ay malayong-malayo sa maingay na libangan ng makabagong Sangkakristiyanuhan. Hindi ito dapat ipagkamali sa marangyang pamumuhay at paghahanap ng kasiyahan na laganap ngayon. Sa halip, ito ay isang pakikibaka hanggang kamatayan, isang walang-tigil na labanan laban sa mga puwersa ng impiyerno. Walang alagad na may silbi kung hindi niya nauunawaan na nagsimula na ang labanan at wala nang pag-atras.

Sa digmaan, kailangang may pagkakaisa. Hindi ito panahon para sa maliliit na pagtatalo, sa paninibugho ng mga pangkat,

sa hating katapatan. Walang bahay na nahahati laban sa sarili ang makatatayo. Kaya ang mga kawal ni Cristo ay dapat magkaisa. Ang daan tungo sa pagkakaisa ay sa pamamagitan ng pagpapakumbaba. Malinaw itong itinuturo sa Filipos 2. Imposibleng makipag-away sa isang tunay na mapagpakumbabang tao. Kailangan ng dalawa para magkaroon ng away. "Sa kapalaluan lamang nagmumula ang pagtatalo." Kung saan walang kapalaluan, walang puwang para sa pagtatalo.

Hinihingi ng digmaan ang paghihigpit at pamumuhay na may sakripisyo. Sa anumang mahalagang digmaan, laging may malawakang sistema ng pagrasyon. Panahon na upang maunawaan ng mga Cristiano na tayo ay nasa digmaan at ang mga gastusin ay dapat bawasan sa pinakamababa upang mailagay sa pakikibaka ang pinakamaraming bahagi ng ating mapagkukunan hangga't maaari.

Hindi marami ang nakakikita nito nang kasinlinaw ng isang batang alagad na nagngangalang R_____ M_____. Noong 1960, siya ang pangulo ng klase ng mga freshman sa isang Cristianong paaralan. Sa kanyang termino, iminungkahi na gumastos para sa karaniwang mga party ng klase, mga jacket, at isang regalo ng klase. Sa halip na aprobahan ang ganitong mga gastusin na hindi tuwirang nakatutulong sa pagsulong ng ebanghelyo, nagbitiw si R_____ M_____ sa kanyang tungkulin bilang pangulo. Ang sumusunod na liham ay ipinamahagi sa kanyang mga kaklase sa araw na inihayag ang kanyang pagbibitiw:

Mahal kong mga Kaklase:

Mula nang iharap sa Gabinete ang mga usapin tungkol sa mga party ng klase, mga jacket, at regalo ng klase, ako, bilang pangulo ng klase, ay pinag-iisipan ang saloobing Cristiano tungkol sa mga bagay na ito.

Sa palagay ko, matatagpuan natin ang pinakadakilang kagalakan para sa ating sarili sa lubos na pagbibigay ng ating sarili, ating pera, at ating panahon para kay Cristo at para sa iba, sa gayon ay matatagpuan natin ang katotohanan ng Kanyang mga Salita: 'Ang mawalan ng kanyang buhay alang-alang sa Akin ay makasusumpung nito.'

Ang paggastos ng mga Cristiano ng kanilang pera at panahon sa mga bagay na hindi nagbubunga ng tiyak na patotoo sa hindi mananampalataya o sa pagpapatibay ng Kanyang mga anak sa Kanya ay tila hindi tugma sa katotohanang 7000 tao ang namamatay araw-araw dahil sa gutom at mahigit kalahati ng mundo ay hindi pa nakaririnig tungkol sa tanging Pag-asa ng tao.

Gaano kalaking kaluwalhatian ang maibibigay natin sa Diyos kung tutulong tayong ipalaganap ang Ebanghelyo sa ibang 60% ng mundo na hindi pa nakaririnig tungkol kay Jesu-Cristo, o kahit sa maraming kalapit na tahanan, sa halip na magsama-sama sa isang maliit na pangkat, nililimitahan ang ating pakikisalamuha sa mga kapareho natin ng pag-iisip, at sinasayang ang pera at panahon para sa sarili nating kasiyahan.

Dahil alam ko ang mga tiyak na pangangailangan at pagkakataon kung saan magagamit nang napakalaking pakinabang ang pondo para sa kaluwalhatian ni Jesu-Cristo at sa pagtulong sa aking kapwa dito at sa ibang

bansa, imposible para sa akin na pahintulatang gastusin nang di-kinakailangan ang pondo ng klase para sa ating sarili. Kung ako ay isa sa mga nasa napakalaking pangangailangan, gaya ng alam kong napakarami, nanaisin kong gawin ng mga may kakayahan ang lahat ng kaya nila upang matustusan ako ng Ebanghelyo at ng aking mga materyal na pangangailangan.

"At kung paano ninyo ibig na gawin sa inyo ng mga tao, gayon ang gawin ninyo sa kanila."

"Ngunit kung ang sinuman ay may kabuhayan sa sanlibutan at nakikitang nangangailangan ang kanyang kapatid, gayunman ay isinasara ang kanyang puso laban sa kanya, paanong nananatili sa kanya ang pag-ibig ng Diyos?"

Kaya nga, nang may pag-ibig at panalangin na makita sana ninyo ang Panginoong Jesus na ibinibigay ang Kanyang lahat (2 Corinto 8:9), isinusumite ko sa inyo ngayon ang aking pagbibitiw bilang pangulo ng klase ng '63.

Sa Kanya kasama ninyo,

R_____ M_____

Hinihingi ng digmaan ang pagdurusa. Kung ang mga kabataang lalaki ngayon ay handang ialay ang kanilang buhay para sa kanilang bayan, gaano pa dapat maging handa ang mga Cristiano na mawalan ng kanilang buhay alang-alang kay Cristo at sa ebanghelyo. Ang pananampalatayang walang kapalit ay walang halaga. Kung may anumang kahulugan sa atin ang Panginoong Jesus, Siya dapat ang lahat para sa atin, at

walang pagsasaalang-alang sa personal na kaligtasan o pag-iwas sa pagdurusa ang dapat pumigil sa atin sa ating paglilingkod sa Kanya.

Nang sikapin ni Apostol Pablo na ipagtanggol ang kanyang pagka-apostol laban sa mga pag-atake ng kanyang makikitid-ang-kaluluwang mga kritiko, hindi niya itinuro ang kanyang pinagmulang pamilya o ang kanyang edukasyon o ang kanyang mga makamundong nakamit. Sa halip, itinuro niya ang kanyang mga pagdurusa alang-alang sa Panginoong Jesu-Cristo. "Sila ba'y mga ministro ni Cristo? (Nagsasalita ako na parang hangal) Ako'y higit pa; sa mga pagpapagal ay lalong sagana, sa mga hampas ay labis-labis, sa mga bilangguan ay lalong madalas, sa mga kamatayan ay madalas. Sa mga Judio ay limang beses akong tumanggap ng apatnapung hampas na kulang ng isa. Tatlong beses akong pinalo ng pamalo, minsan akong binato, tatlong beses akong nabagbag sa dagat, isang gabi at isang araw akong napalutang sa kalaliman; sa paglalakbay na madalas, sa mga panganib sa tubig, sa mga panganib sa mga tulisan, sa mga panganib mula sa aking sariling mga kababayan, sa mga panganib mula sa mga Gentil, sa mga panganib sa lunsod, sa mga panganib sa ilang, sa mga panganib sa dagat, sa mga panganib sa gitna ng mga huwad na kapatid; sa pagod at hirap, sa madalas na pagpupuyat, sa gutom at uhaw, sa madalas na pag-aayuno, sa ginaw at kahubaran. Bukod sa mga bagay na nasa labas, ang araw-araw na pasanin sa akin, ang pagmamalasakit sa lahat ng iglesya" (2 Corinto 11:23-28).

Sa pagbibigay ng kanyang marangal na hamon sa anak na si Timoteo, hinimok niya, "Ikaw nga ay magtiis ng hirap, bilang mabuting kawal ni Jesu-Cristo" (2 Timoteo 2:3).

Hinihingi ng digmaan ang lubos na pagsunod. Susundin ng isang tunay na kawal ang mga utos ng kanyang nakatataas nang walang tanong at walang pagkaantala. Kahangalan ang isiping masisiyahan si Cristo sa anumang kulang dito. Bilang Manlilikha at Manunubos, may lubos Siyang karapatang umasa na ang mga sumusunod sa Kanya sa labanan ay susunod sa Kanyang mga utos nang agad at ganap.

Hinihingi ng digmaan ang kasanayan sa paggamit ng mga sandata. Ang mga sandata ng isang Cristiano ay panalangin at ang Salita ng Diyos. Kailangan niyang italaga ang kanyang sarili sa maalab, may pananampalataya, at matiyagang panalangin. Sa ganito lamang maibabagsak ang mga muog ng kaaway. Bukod dito, kailangan siyang maging bihasa sa paggamit ng tabak ng Espiritu, na siyang Salita ng Diyos. Gagawin ng kaaway ang lahat ng nasa kanyang kapangyarihan upang linlangin siyang bitawan ang tabak na ito. Magdudulot siya ng alinlangan sa pagkakasi ng Kasulatan. Ituturo niya ang mga sinasabing pagkakasalungatan. Magdadala siya ng mga sumasalungat na argumento mula sa siyensiya, pilosopiya, at mga tradisyon ng tao. Pero ang kawal ni Cristo ay dapat manindigan, pinatutunayan ang bisa ng kanyang sandata sa paggamit nito napapanahon man o hindi.

Ang mga sandata ng pakikidigmang Cristiano ay tila katawatawa sa taong makamundo. Ang planong napatunayang mabisa laban sa Jerico ay kukutyain ng mga pinunong militar ngayon. Ang maliit na hukbo ni Gideon ay pagtatawanan lamang. At ano ang masasabi natin tungkol sa tirador ni David, sa pantaboy ng baka ni Samgar, at sa hamak na hukbo ng Diyos na binubuo ng mga hangal sa paglipas ng mga siglo? Alam ng espirituwal na pag-iisip na ang Diyos ay hindi pumapanig sa pinakamalalaking

batalyon, kundi gustong-gusto Niyang kunin ang mahihina, dukha, at hinahamak na mga bagay ng sanlibutang ito at luwalhatiin ang Kanyang sarili sa pamamagitan ng mga ito.

Hinihingi ng digmaan ang pagkakilala sa kaaway at sa kanyang estratehiya. Ganoon din sa pakikidigmang Cristiano. "Sapagkat ang ating pakikipagbuno ay hindi laban sa laman at dugo, kundi laban sa mga pamunuan, laban sa mga kapangyarihan, laban sa mga namamahala sa kadiliman ng sanlibutang ito, laban sa espirituwal na kasamaan sa matataas na dako" (Efeso 6:12).

Alam natin na "si Satanas mismo ay nag-aanyong anghel ng liwanag. Kaya hindi kataka-taka kung ang kanyang mga ministro ay mag-anyo ring mga ministro ng katuwiran; na ang kanilang wakas ay ayon sa kanilang mga gawa" (2 Corinto 11:14, 15). Alam ng sinanay na kawal na Cristiano na ang kanyang pinakamapait na pagsalungat ay hindi manggagaling sa lasenggo, o sa karaniwang magnanakaw, o sa patutot, kundi sa mga nagpapahayag na mga ministro ng relihiyon. Ang mga pinuno ng relihiyon ang nagpako sa Cristo ng Diyos sa krus. Ang mga pinuno ng relihiyon ang umusig sa unang iglesya. Ang pinakamabangis na pag-atake kay Pablo ay mula sa mga kamay ng mga nagpapahayag na sila'y mga lingkod ng Diyos. Ganoon din sa paglipas ng mga taon. Ang mga ministro ni Satanas ay nag-aanyong mga ministro ng katuwiran. Nagsasalita sila ng wikang panrelihiyon, nagsusuot ng damit na panrelihiyon, at kumikilos nang may pakunwaring kabanalan, pero ang kanilang puso ay puno ng pagkapoot kay Cristo at sa ebanghelyo.

Hinihingi ng digmaan ang hindi pagkagambala. "Ang bawat naglilingkod bilang kawal ay umiiwas na masangkot sa mga gawain ng buhay-sibil, upang mapalugdan niya ang opisyal na nagpatala sa kanya" (2 Timoteo 2:4, ayon kay Weymouth).

Natututo ang alagad ni Cristo na hindi magparaya sa anumang maaaring pumagitna sa kanyang kaluluwa at sa lubos na debosyon sa Panginoong Jesu-Cristo. Siya ay walang awa nang hindi nakasasakit, matatag nang hindi bastos. Pero iisa ang kanyang marubdob na hangarin, at iisa lamang. Ang lahat ng iba pa ay dapat bihagin.

Hinihingi ng digmaan ang tapang sa harap ng panganib. "Kaya nga isuot ninyo ang buong kagayakan ng Diyos, upang kayo'y makatagal sa araw na masama, at nang magawa ninyo ang lahat, ay manindigan. Manindigan nga kayo..." (Efeso 6:13, 14a). Madalas nang itinuro na ang kagayakan ng kawal na Cristiano sa Efeso 6:13-18 ay walang probisyon para sa pag-atras. Bakit aatras? Kung "tayo'y higit pa sa mga mananagumpay sa pamamagitan Niya na umibig sa atin," kung walang sinumang magtatagumpay laban sa atin dahil ang Diyos ay para sa atin, kung tiyak na ang tagumpay bago pa man tayo magsimulang lumaban, paano natin maiisip kailanman ang tumalikod?

Ano kung ako'y tumayo kasama ng mga nagwagi,

O mamatay kasama ng mga nabuwal?

Ang mga duwag lamang ang makasalanan,

Ang lumaban sa laban ang siyang lahat.

Malakas ang aking kaaway na sumusulong,

Bali na ang aking talim, O Panginoon;

Masdan ang kanilang mapagmataas na mga bandila at sibat,

Pero itira Mo sa akin ang putol na tabak.

(sinipi ni Amy Carmichael)

Pananaig sa Sanlibutan

Tinawag tayo ng Diyos sa pananaig sa sanlibutan. Hindi kailanman Niya intensiyon na tayo ay "ipanganak na tao at mamatay na tindero." Hindi Niya layunin na gugulin natin ang ating buhay bilang "maliliit na opisyal sa mga lumilipas na gawain."

Nang orihinal Niyang likhain ang tao, binigyan siya ng Panginoon ng kapangyarihan sa lupa. Pinutungan Niya siya ng kaluwalhatian at karangalan at ipinasakop ang lahat ng bagay sa ilalim ng kanyang mga paa. Dinamitan ang tao ng dangal at kapangyarihan, bahagya lamang na mas mababa kaysa sa mga anghel.

Nang siya'y magkasala, naiwala ni Adan ang malaking bahagi ng kapangyarihang naging kanya sa banal na utos. Sa halip na maghari nang walang tumututol, namahala siya nang hindi matatag sa isang di-tiyak na kaharian.

Sa ebanghelyo, may isang diwa kung saan maaari nating mabawi ang kapangyarihan. Hindi na ito ngayon usapin ng pagkontrol sa mga umaangil na aso o makamandag na ahas; sa halip, ito ay ang pag-angkin sa mga pagano bilang ating pag-aari. "Ang tunay na imperyalismo ay imperyo sa pamamagitan ng moral at espirituwal na kapangyarihan; pang-akit at pananaig sa pamamagitan ng kahali-halinang ningning ng isang dalisay at pinabanal na buhay." (J. H. Jowett)

Sa katunayan, ang dangal na ito ng pagkatawag na Cristiano ay isang bagay na hindi kailanman nakilala ni Adan. Tayo ay mga katuwang ng Diyos sa pagtubos sa sanlibutan. "Ito ang ating gawain: pahiran ang mga tao sa Pangalan ng Panginoon tungo

sa maharlikang buhay, sa pananaig sa sarili, sa paglilingkod para sa kaharian." (Dinsdale T. Young)

Ang trahedya ng malaking bahagi ng buhay ngayon ay ang hindi pagpapahalaga sa ating mataas na pagkatawag. Kontento tayong gugulin ang ating mga taon na "nakayakap sa mga bagay na pangalawa," o "nagpapakadalubhasa sa maliliit na bagay." Gumagapang tayo sa halip na lumipad. Tayo ay mga alipin sa halip na mga hari. Kakaunti ang may pangitain ng pag-angkin ng mga bansa para kay Cristo.

Isang eksepsiyon si Spurgeon. Isinulat niya ang sumusunod na makapangyarihang mensahe sa kanyang anak:

Ayaw kong, kung itinalaga ka ng Diyos na maging misyonero, ay mamatay ka bilang milyonaryo.

Ayaw kong, kung angkop kang maging misyonero, ay bumaba ka sa pagiging hari.

Ano ang lahat ng inyong mga hari, lahat ng inyong mga maharlika, lahat ng inyong mga korona, kapag pinagsama-sama ninyo ang mga ito, kung ihahambing sa dangal ng pagkakamit ng mga kaluluwa para kay Cristo, sa natatanging karangalan ng pagtatayo para kay Cristo, hindi sa pundasyon ng ibang tao, kundi sa pangangaral ng Ebanghelyo ni Cristo sa mga rehiyong malayo pa?

Isa pang eksepsiyon si John Mott, kilalang estadista ng misyon. Nang hilingin sa kanya ni Pangulong Coolidge na maglingkod bilang embahador sa Japan, sumagot si Mott, "G. Pangulo, mula nang tawagin ako ng Diyos na maging Kanyang embahador, bingi na ang aking mga tainga sa lahat ng ibang pagtawag."

Ikinuwento ni Billy Graham ang ikatlong eksepsiyon. "Nang maghanap ang Standard Oil Company ng isang tao sa Malayong Silangan, isang misyonero ang pinili nilang maging kinatawan nila. Inalok nila siya ng sampung libo, at tinanggihan niya ito; dalawampu't limang libo, at tinanggihan niya ito; limampung libo, at tinanggihan niya ito. Sinabi nila, 'Ano ang problema?' Sinabi niya, 'Tama naman ang inyong halaga, pero masyadong maliit ang inyong trabaho. Tinawag ako ng Diyos na maging misyonero.'"

Ang pagkatawag ng Cristiano ang pinakamarangal sa lahat, at kung mauunawaan natin ito, magkakaroon ang ating buhay ng bagong kataasan. Hindi na natin sasabihin tungkol sa ating sarili na "tinawag na maging tubero" o "tinawag na maging pisiko" o "tinawag na maging dentista." Sa halip, makikita natin ang ating sarili bilang "tinawag na maging apostol," at ang lahat ng iba pang bagay na ito ay mga paraan lamang ng paghahanapbuhay.

Makikita natin ang ating sarili na tinawag upang ipangaral ang ebanghelyo sa bawat nilalang, gawing alagad ang lahat ng bansa, at i-ebanghelyo ang sanlibutan.

Napakalaking gawain, sabi mo? Napakalaki, oo, pero hindi imposible. Ang kalakhan ng gawain ay ipinahihiwatig ng sumusunod na makulay na larawan ng mundo sa maliit na anyo:

Kung sa ating imahinasyon ay mapaliliit natin ang kasalukuyang populasyon ng mundo, na ngayon ay higit sa tatlong bilyong tao, sa isang pangkat ng isang libong tao na naninirahan sa iisang bayan, ito ang larawan ng mga pagkakaibang malinaw nating makikita.

Animnapung tao ang kakatawan sa populasyon ng U.S.; ang lahat ng iba ay kakatawanin ng 940. Ang 60 Amerikano ay magkakaroon ng 35% ng kabuuang kita ng buong bayan; ang 940 ay maghahati-hati sa natitirang 65%.

Tatlumpu't anim sa mga Amerikano sa bayan ay magiging (nagpapahayag na) miyembro ng Cristianong iglesya; at 24 ay hindi. Sa kabuuan ng bayan, mga 290 ang magiging (nagpapahayag na) Cristiano at 710 ay hindi. Hindi bababa sa 80 tao sa buong bayan ang magiging naniniwalang Komunista at 370 ang nasa ilalim ng pamamahala ng Komunista. Marahil 70 sa buong bayan ang magiging (nagpapahayag na) Protestanteng Cristiano.

Tatlong daan at tatlong tao sa buong bayan ang magiging puti; 697 ay hindi puti. Ang 60 Amerikano ay magkakaroon ng karaniwang inaasahang haba ng buhay na 70 taon; ang lahat ng iba pang 940 ay may karaniwang mas mababa sa 40.

Ang mga Amerikano ay magkakaroon ng 15 ½ beses na higit bawat tao kaysa sa lahat ng iba sa karaniwan. Lilikha sila ng 16% ng kabuuang suplay ng pagkain ng bayan, kakainin ang lahat maliban sa 1 ½% ng kabuuang suplay na iyon at itatabi ang karamihan nito para sa kanilang gamit sa hinaharap sa mamahaling kagamitang pang-imbak. Kapag naaalala na ang karamihan sa 940 na hindi Amerikano sa bayan ay laging gutom at hindi kailanman alam kung kailan sila magkakaroon ng sapat na makakain, ang sitwasyong nilikha ng pagkakaibang ito sa suplay ng pagkain at ng pagkakaroon ng malalaking reserba ay nagiging malinaw, lalo na dahil ang mga Amerikano ay kumakain na nang 72% higit sa pinakamainam na

pangangailangan sa pagkain. Makatitipid pa sila ng pera kung ipamimigay nila ang labis na pagkain dahil sa gastos sa pag-iimbak nito, pero iniisip nilang iyon ay isang mapanganib na "programa ng pamimigay ng mga malalambot-ang-ulong mapagkawanggawa."

Ang 60 Amerikano ay magkakaroon, mula sa kabuuang suplay ng bayan, ng 12 beses na higit na kuryente kaysa sa lahat ng iba, 22 beses na higit na karbon, 21 beses na higit na petrolyo, 50 beses na higit na bakal, at 50 beses na higit sa pangkalahatang kagamitan.

Ang pinakamababang pangkat ng kita sa 60 Amerikano ay mas mabuti ang kalagayan kaysa sa karaniwan sa malaking bahagi ng natitirang bayan. Literal na ang karamihan ng mga hindi Amerikano sa bayan ay magiging dukha, gutom, may sakit, at walang pinag-aralan. Halos kalahati ay hindi makababasa o makasusulat. Mahigit kalahati ay hindi pa kailanman nakarinig tungkol kay Cristo o sa Kanyang pinanindigan. Pero di-magtatagal ay mahigit kalahati ang makaririnig tungkol kay Karl Marx. (Idinagdag ang mga salitang nasa panaklong.)

Harry Smith Leiper

Paano kung gayon maaabot ang sanlibutan para kay Cristo sa pamamagitan ng ebanghelyo sa ating salinlahi? Ang sagot: sa pamamagitan lamang ng mga lalaki at babaeng umiibig sa Diyos nang buong puso at umiibig sa kanilang kapwa gaya ng kanilang sarili. Ang debosyon at pagtatalaga lamang na nagmumula sa isang di-namamatay na pag-ibig ang tatapos sa gawain.

Ang mga pinipilit ng pag-ibig ni Cristo ay hindi ituturing na napakalaki ang anumang sakripisyo para sa Kanya. Gagawin nila dahil sa pag-ibig sa Kanya ang hindi nila kailanman gagawin para sa makamundong pakinabang. Hindi nila ituturing na mahalaga ang kanilang buhay para sa kanilang sarili. Gugugol sila at magpapagugol kung mangyayari lamang na ang mga tao ay hindi mapahamak dahil kulang sa ebanghelyo.

Panginoong Ipinako, bigyan Mo ako ng pusong tulad ng sa Iyo!

Turuan Mo akong ibigin ang mga naghihingalong kaluluwa ng tao,

At panatilihin ang aking puso sa pinakamalapit na ugnayan sa Iyo;

At bigyan Mo ako ng pag-ibig, dalisay na pag-ibig ng Kalbaryo,

Upang dalhin ang mga ligaw sa Iyo.

James A. Stewart

Malibang pag-ibig ang motibo, walang pag-asa ang layunin. Wala itong pakinabang. Ang ministeryo kung gayon ay nagiging tumutunog na tanso o kumakalansing na pompiyang lamang. Pero kapag ang pag-ibig ang gabay na bituin, kapag ang mga tao ay humahayo na nag-aalab sa debosyon kay Cristo, walang kapangyarihan sa lupa ang makapipigil sa pasulong na daloy ng ebanghelyo.

Isipin kung gayon ang isang pangkat ng mga alagad, lubos na isinuko kay Jesu-Cristo, itinutulak ng pag-ibig ni Cristo,

naglalakbay sa lupa at dagat bilang mga tagapagbalita ng isang maluwalhating mensahe, walang pagod na sumusulong sa mga bagong lugar, nakatatagpo sa bawat buhay na kanilang nakakasalubong ng isang kaluluwang pinagkamatayan ni Cristo, at hinahangad ang bawat isa bilang isang mananamba sa Tagapagligtas sa buong walang hanggan. Anong pamamaraan ang ginagamit ng mga taong ito na hindi makamundo sa pagpapakilala kay Cristo?

Tila naglalahad ang Bagong Tipan ng dalawang pangunahing pamamaraan ng pag-abot sa sanlibutan ng ebanghelyo. Ang una ay sa pamamagitan ng hayagang pagpapahayag; ang ikalawa ay sa pamamagitan ng personal na pagdidisipulo.

Kung tungkol sa una, karaniwan itong ginamit ng Panginoong Jesus at ng Kanyang mga alagad. Saanman nagtitipon ang mga tao, may pagkakataon para ipangaral ang mabuting balita. Kaya makikita natin ang mga pulong ng ebanghelyo sa mga pamilyan, sa mga bilangguan, sa mga sinagoga, sa mga dalampasigan, at sa pampang ng mga ilog. Dahil sa pagkaapurahan at walang-kapantay na katangian ng mensahe, hindi maisip na limitahan ito sa mga karaniwang lugar ng pagtitipon.

Ang ikalawang pamamaraan ng pagpapalaganap ng pananampalatayang Cristiano ay ang personal na pagdidisipulo sa mga indibidwal. Ito ang pamamaraang ginamit ng Panginoong Jesus sa pagsasanay sa Labindalawa. Tinawag Niya ang maliit na pangkat ng mga lalaking ito upang sila'y makasama Niya at upang sila'y Kanyang isugo. Araw-araw ay tinuruan Niya sila ng katotohanan ng Diyos. Inilahad Niya sa kanila ang gawaing itinalaga sa kanila. Binalaan Niya sila nang detalyado tungkol sa mga panganib at kahirapang kanilang

haharapin. Isinama Niya sila sa mga lihim na payo ng Diyos at ginawa silang mga katuwang Niya sa maluwalhati, gayunman ay mahirap, na banal na plano. Pagkatapos ay isinugo Niya sila na parang mga tupa sa gitna ng mga lobo. Pinalakas ng Banal na Espiritu, humayo sila upang sabihin sa mundo ang tungkol sa isang muling nabuhay, umakyat, at niluwalhating Tagapagligtas. Makikita ang bisa ng pamamaraang ito sa katotohanang ang pangkat ng mga alagad, na naging labing-isa dahil sa pagtataksil ng traydor, ay nagbaligtad sa mundo para sa Panginoong Jesu-Cristo.

Hindi lamang isinagawa ni Apostol Pablo ang pamamaraang ito kundi hinimok din niya si Timoteo na gawin ito. "At ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba" (2 Timoteo 2:2). Ang unang hakbang ay ang maingat at may panalanging pagpili ng mga taong tapat. Ang ikalawa ay ang pagbabahagi sa kanila ng maluwalhating pangitain. Ang ikatlo ay ang pagsusugo sa mga taong ito upang gumawa ng mga alagad mula sa iba (Mateo 28:19, ASV).

Sa mga nagnanasa ng malalaking bilang at naghahangad ng malalaking pulutong, tila nakaiinip at nakababagot ang pamamaraang ito. Pero alam ng Diyos ang Kanyang ginagawa, at ang Kanyang mga pamamaraan ang pinakamahusay na mga pamamaraan. Higit ang magagawa para sa Diyos ng ilang nakatalagang alagad kaysa ng isang malaking hukbo ng mga kontentong relihiyoso.

Habang humahayo ang mga alagad na ito sa Pangalan ni Cristo, sinusunod nila ang ilang pangunahing prinsipyong nakabalangkas sa Salita ng Diyos. Una sa lahat, sila ay kasingtalino ng ahas, gayunman ay kasing-walang-malay ng

kalapati. Kumukuha sila sa mga mapagkukunan ng Diyos ng karunungan para sa mahirap na landas na kanilang tatahakin. Kasabay nito, sila ay maamo at mapagpakumbaba sa pakikitungo sa kanilang kapwa. Walang dapat matakot sa pisikal na karahasan mula sa kanila; ang dapat lamang katakutan ng mga tao ay ang kanilang mga panalangin at ang kanilang di-mapapatay na patotoo.

Iniingatan ng mga alagad na ito ang kanilang sarili na malaya sa pulitika ng sanlibutang ito. Hindi nila itinuturing ang kanilang sarili na tinawag upang lumaban sa anumang anyo ng pamahalaan o ideolohiyang pampulitika. Makakikilos sila sa ilalim ng anumang anyo ng pamahalaan at maging tapat sa pamahalaang iyon hanggang sa puntong hinihingi sa kanila na ikompromiso ang kanilang patotoo o itatwa ang kanilang Panginoon. Pagkatapos ay tumatanggi silang sumunod at tinatanggap ang mga kahihinatnan. Pero hindi sila kailanman nagsasabwatan laban sa isang pamahalaan ng tao o gumagamit ng rebolusyonaryong taktika. Hindi ba sinabi ng Panginoon, "Kung ang Aking kaharian ay sa sanlibutang ito, ay makikipaglaban sana ang Aking mga lingkod"? Ang mga taong ito ay mga embahador ng isang makalangit na bansa kaya dumaraan sila sa mundong ito bilang mga manlalakbay at dayuhan.

Sila ay lubos na tapat sa lahat ng kanilang pakikitungo. Iiniwasan nila ang lahat ng uri ng panlilinlang. Ang kanilang "oo" ay oo, at ang kanilang "hindi" ay hindi. Tumatanggi silang tanggapin ang popular na kasinungalingang ang layunin ay nagbibigay-katwiran sa paraan. Sa anumang kalagayan ay hindi sila gagawa ng masama upang dumating ang mabuti. Ang

bawat isa ay isang buhay na budhi na mas gugustuhing mamatay kaysa magkasala.

Isa pang prinsipyong laging sinusunod ng mga taong ito ay iniuugnay nila ang kanilang gawain sa lokal na iglesya. Humahayo sila sa aanihin ng sanlibutan upang magkamit ng mga nagbabagong-loob para sa Panginoong Jesus, pero pagkatapos ay inaakay nila ang mga nagbagong-loob na ito sa pakikisama ng isang lokal na iglesya kung saan sila mapalalakas at maitatayo sa kanilang kabanal-banalang pananampalataya. Nauunawaan ng mga tunay na alagad na ang lokal na iglesya ang yunit ng Diyos sa lupa para sa pagpapalaganap ng pananampalataya at ang pinakamahusay at pinakamatibay na gawain ay itinatayo ayon sa ganitong paraan.

Matalino ang mga alagad na iwasan ang lahat ng uri ng nakagagapos na alyansa. Matatag silang tumatanggi na hayaang diktahan ng anumang organisasyon ng tao ang kanilang mga kilos. Tinatanggap nila ang kanilang mga utos nang direkta mula sa punong-tanggapan sa langit. Hindi ito nangangahulugang kumikilos sila nang walang tiwala at rekomendasyon ng mga Cristiano sa kanilang lokal na iglesya. Sa kabaligtaran, itinuturing nila ang gayong rekomendasyon bilang pagpapatibay sa pagtawag ng Diyos sa paglilingkod. Pero iginigiit nila ang pangangailangang maglingkod kay Cristo sa pagsunod sa Kanyang Salita at sa Kanyang patnubay para sa kanila.

Sa wakas, iniwasan ng mga alagad na ito ang publisidad. Sinisikap nilang manatili sa likuran. Ang kanilang layunin ay luwalhatiin si Cristo at ipakilala Siya. Hindi sila naghahanap ng malalaking bagay para sa kanilang sarili. Ayaw rin nilang ihayag ang kanilang estratehiya sa kaaway. Kaya patuloy silang

gumagawa nang tahimik at walang pagmamangyay, walang pakialam sa papuri o paninisi ng tao. Alam nila na "ang langit ang magiging pinakamabuti at pinakaligtas na lugar upang malaman ang mga bunga ng kanilang pagpapagal."

Ang Pagkaalagad at ang Pag-aasawa

"May mga eunuko ... na ginawa ang kanilang sarili na mga eunuko alang-alang sa kaharian ng langit. Ang may kakayahang tumanggap nito, ay tanggapin niya ito" (Mateo 19:12).

Isa sa mga pangunahing tanong na dapat harapin ng bawat alagad ay kung siya ba ay tinawag ng Diyos sa buhay-may-asawa o sa pagiging walang asawa. Ito ay lubos na usapin ng indibidwal na patnubay mula sa Panginoon. Walang sinumang makapagtatakda ng batas para sa iba, at mapanganib na gawain ang manghimasok sa ganitong mahalagang larangan.

Ang pangkalahatang turo ng Salita ng Diyos ay ang pag-aasawa ay itinatag ng Diyos para sa sangkatauhan, na may ilang layunin:

1. Itinakda ito para sa pagsasama at kasiyahan. Nakita ng Diyos na "hindi mabuti na ang tao ay mag-isa" (Genesis 2:18).
2. Idinisenyo ito para sa pagpaparami ng lahi. Ipinahihiwatig ito ng utos ng Panginoon, "Magpakarami kayo at magpalaganap, at punuin ninyo ang lupa" (Genesis 1:28).
3. Isinaayos ito para sa pag-iingat ng kadalisayan sa pamilya at sa lipunan. "Upang maiwasan ang pakikiapid, magkaroon ang bawat lalaki ng kanyang sariling asawa" (1 Corinto 7:2).

Walang anuman sa Salita ng Diyos na nagmumungkahing ang pag-aasawa ay hindi tugma sa buhay ng kadalisayan, debosyon,

at paglilingkod kay Cristo. Sa halip ay ipinaaalala sa atin na "ang pag-aasawa ay marangal sa lahat, at ang higaan ay walang dungis" (Hebreo 13:4a). Nananatili ang tala na "ang nakasusumpung ng asawa ay nakasusumpung ng mabuting bagay" (Kawikaan 18:22). Ang mga salita ng Mangangaral ay madalas na maiaangkop sa pag-aasawa, "Mas mabuti ang dalawa kaysa sa isa" (Eclesiastes 4:9), lalo na kung ang dalawa ay pinagbuklod sa paglilingkod sa Panginoon. Ang lumalaking bisa ng nagkakaisang pagkilos ay ipinahihiwatig ng Deuteronomio 32:30, kung saan ang isa ay humahabol sa isang libo, at ang dalawa ay nagpapatakas sa sampung libo.

At gayunman, bagama't ang pag-aasawa ay kalooban ng Diyos para sa sangkatauhan sa pangkalahatan, hindi ito kinakailangang Kanyang kalooban para sa bawat indibidwal. Bagama't maaari itong ituring na isang di-maaalis na karapatan, maaaring piliin ng alagad ng Panginoong Jesus na talikuran ang karapatang iyon upang maibigay ang kanyang sarili nang mas walang-gambala sa paglilingkod kay Cristo.

Napansin ng Panginoong Jesus na sa Kanyang kaharian ay magkakaroon ng mga magiging, sa diwa, mga eunuko alang-alang sa Kanya:

Sapagkat may mga eunuko, na ipinanganak nang gayon mula sa tiyan ng kanilang ina: at may mga eunuko, na ginawang eunuko ng mga tao: at may mga eunuko, na ginawa ang kanilang sarili na mga eunuko alang-alang sa kaharian ng langit. Ang may kakayahang tumanggap nito, ay tanggapin niya ito (Mateo 19:12).

Tiyak na ito ay isang kusang-loob na panata na ginagawa ng isang tao bilang bunga ng dalawang bagay:

1. Isang pakiramdam ng patnubay ng Diyos na manatiling walang asawa.
2. Isang hangaring ibigay ang kanyang sarili nang mas buo sa gawain ng Panginoon nang walang dagdag na pananagutan ng buhay-pamilya.

Kailangang may paniniwala sa banal na pagtawag (1 Corinto 7:7b). Sa ganito lamang makatitiyak ang alagad na ibibigay ng Panginoon ang kinakailangang biyaya para sa pagpipigil.

Ikalawa, kailangang kusang-loob ito. Saanman ang pagiging walang asawa ay sapolitang ipinatutupad ng isang simbahan, malaki ang panganib ng karumihan at imoralidad.

Binigyang-diin ni Apostol Pablo ang katotohanang ang taong walang asawa ay madalas na mas lubos na makapagbibigay ng kanyang sarili sa gawain ng Hari:

Ang walang asawa ay nagmamalasakit sa mga bagay na nauukol sa Panginoon, kung paano niya mapalulugdan ang Panginoon: ngunit ang may asawa ay nagmamalasakit sa mga bagay ng sanlibutan, kung paano niya mapalulugdan ang kanyang asawa (1 Corinto 7:32, 33).

Dahil dito, ipinahayag niya ang hangaring ang mga walang asawa at mga balo ay manatiling gaya niya, ibig sabihin, walang asawa (1 Corinto 7:7, 8).

Kahit para sa mga may asawa na, iginiit ng apostol na hinihingi ng kaiklian ng panahon na ang lahat ay ipailalim sa dakilang gawain ng pagpapakilala kay Cristo:

Ngunit ito ang sinasabi ko, mga kapatid, maikli na ang panahon: kaya mula ngayon ang mga may asawa ay

maging parang walang asawa; at ang mga umiiyak, ay parang hindi umiiyak; at ang mga nagagalak, ay parang hindi nagagalak; at ang mga bumibili, ay parang hindi nagmamay-ari; at ang mga gumagamit ng sanlibutang ito, ay parang hindi nagmamalabis: sapagkat ang anyo ng sanlibutang ito ay lumilipas (1 Corinto 7:29-31).

Tiyak na hindi ito nangangahulugang dapat itakwil ng isang lalaki ang kanyang mga pananagutan sa tahanan, iwan ang kanyang asawa at mga anak, at humayo bilang misyonero. Pero ang ibig sabihin nito ay hindi siya dapat mabuhay para sa mga kasiyahan at kaluguran ng buhay-tahanan. Hindi niya dapat gamitin ang kanyang asawa at mga anak bilang dahilan para ilagay si Cristo sa ikalawang puwesto.

Nangamba si C. T. Studd na baka masyadong mapagtuunan siya ng kanyang nobya anupat hindi na ang Panginoong Jesus ang mauna sa buhay nito. Upang maiwasan ito, gumawa siya ng isang taludtod na bibigkasin nito araw-araw:

*Jesus, iniibig Kita,
Ikaw sa akin ay
Higit na mahal kaysa kay Charlie
Kailanman.*

Natutuhan ng mga Komunista na ipailalim ang mga usaping pampamilya sa iisang dakilang gawain ng pagsakop sa sangkatauhan para sa kanilang layunin. Si Gordon Arnold Lonsdale ay isang halimbawa. Matapos siyang mahuli sa England bilang espiya ng Russia noong 1960, natagpuan ng pulisya ang isang liham mula sa kanyang asawa at ang anim na

pahinang sagot niya. Isinulat ng kanyang asawa, "Gaano kadi-makatarungan ang buhay. Lubos kong nauunawaan na ikaw ay nagtatrabaho at ito ang iyong tungkulin at mahal mo ang iyong trabaho at sinisikap mong gawin ang lahat ng ito nang napakatapat. Gayunman, ang aking pangangatwiran ay kahit paano ay makitid sa paraang pambabae, at labis akong nagdurusa. Sumulat ka sa akin kung paano mo ako iniibig, at baka gumaan ang aking pakiramdam."

Sumagot si Lonsdale, sa bahagi: "Ang masasabi ko lamang ay mayroon lamang akong iisang buhay at hindi pa madali. Ang tanging nais ko ay gugulin ang aking buhay upang, sa pagtingin dito, walang kahihiyan sa paglingon.... Malapit na akong mag-39; marami pa bang natitira?"

"Maikli na ang panahon," isinulat ni Pablo, "kaya mula ngayon ... ang mga may asawa ay maging parang walang asawa..."

Ang trahedya ay ang padalus-dalos o maling patnubay na pag-aasawa ay madalas na naging kasangkapan ng diyablo upang ilihis ang isang batang alagad mula sa landas ng pinakamalaking pakinabang para kay Cristo. Maraming nagnanais maging tagapanguna ang nawalan ng buhay ng buong paglilingkod para sa Kanya sa altar ng kasal.

Ang pag-aasawa ay maaaring maging mapait na kaaway ng pagtupad sa kalooban ni Cristo na ang lahat ay makarinig tungkol sa Kanya. "Ang pag-aasawa ay bigay ng Diyos. Pero kapag ito ay naging hadlang sa kalooban ng Diyos, ito ay maling nagagamit. Makapagbabanggit kami ng marami, kapwa lalaki at babae, na may tiyak na pagtawag sa misyon sa ibang bansa at hindi kailanman nakarating doon dahil pinigilan sila ng mga kasama.... Walang anuman, kahit ang pagpapala ng Diyos na isang kabiya sa buhay, ang dapat humadlang sa

layunin ng Diyos para sa buhay ng isang tao.... Ngayon ay may mga kaluluwang namamatay nang walang Cristo dahil inuna ang mga mahal sa buhay kaysa sa kalooban ng Diyos."

Marahil ay lalong totoo sa kaso ng mga tagapangunang manggagawa na mas mainam ang buhay na walang asawa. "Ang mga lalaki at babaeng nasa unahan ay maaaring kailangang tanggihan ang kanilang sarili kahit ng mga pangangailangan ng buhay, lalo pa ang mas malambot bagama't lubos na lehitimong mga kasiyahan nito. Ang tungkulin ng ganitong mga tao ay ang magtiis ng hiras, maging mabubuting kawal, hindi nabibigatan ng mga bagay ng buhay na ito, mga atletang hindi nasasabit sa anumang pabigat.... Ito ay isang bokasyon, isang pagkatawag, at isang pagtatalaga sa natatanging paglilingkod."

Para sa mga nakaririnig sa pagtawag na ito at tumutugon, may itinatangiang gantimpala. "Maniwala kayo sa Akin," sabi ni Jesus, "kapag sinasabi Ko sa inyo na ... ang bawat taong nag-iwan ng mga bahay o mga kapatid na lalaki o babae o ama o ina o mga anak o lupa alang-alang sa Akin ay tatanggap ng lahat ng ito nang maraming ulit, at magmamana ng buhay na walang hanggan" (Mateo 19:28, 29, ayon sa Phillips).

Pagbilang sa Halaga

Hindi kailanman sinubukan ng Panginoong Jesus na hikayatin ang mga tao sa isang madaling pagpapahayag ng pananampalataya. Hindi rin Niya sinikap na makaakit ng maraming tagasunod sa pangangaral ng isang popular na mensahe.

Sa katunayan, tuwing nagsisimulang dumugin Siya ng mga tao, haharap Siya sa kanila at sasalain sila sa paglalahad ng pinakamahiigpit na kondisyon ng pagkaalagad.

Sa isa sa mga pagkakataong ito, binalaan ng ating Panginoon ang mga nagnanais sumunod sa Kanya na dapat muna nilang bilangin ang halaga. Sinabi Niya:

Sapagkat sino sa inyo, na nagbabalak magtayo ng isang tore, ang hindi muna uupo, at bibilangin ang gastos, kung mayroon siyang sapat upang tapusin ito? Baka sakaling, pagkatapos niyang mailagay ang pundasyon, at hindi niya matapos, ay pagtawanan siya ng lahat ng nakakakita, Na nagsasabi, "Ang taong ito ay nagsimulang magtayo, at hindi natapos." O sinong hari, na paparoon upang makipagdigma sa ibang hari, ang hindi muna uupo, at magsasanggunian kung kaya niya sa pamamagitan ng sampung libo na harapin ang dumarating laban sa kanya na may dalawampung libo? O kung hindi, habang malayo pa ang isa, ay magpapadala siya ng mga sugo, at hihingi ng mga kondisyon ng kapayapaan (Lucas 14:28-32).

Dito ay inihambing Niya ang buhay Cristiano sa isang pagtatayo at sa isang digmaan.

Purong kahangalan, sabi Niya, ang magsimulang magtayo ng tore malibang tiyak kang may sapat na pondo upang tapusin ito. Kung hindi, ang di-natapos na istruktura ay mananatiling bantayog ng iyong kakulangan ng paghahanda.

Gaano katotoo! Isang bagay ang magpasiya para kay Cristo sa mainit na damdamin ng isang malaking rally ng ebanghelyo. Pero ibang-iba ang tanggihan ang sarili, pasanin ang krus araw-araw, at sumunod kay Cristo. Bagama't walang bayad ang maging Cristiano, napakalaki ng halaga ng pagiging isang matapat na mananampalatayang lumalakad sa landas ng sakripisyo, paghihiwalay, at pagdurusa alang-alang kay Cristo.

Isang bagay ang magsimula nang mabuti sa takbuhang Cristiano, pero ibang-iba ang patuloy na lumaban, araw-araw, sa maganda at masamang panahon, sa kasaganaan at kahirapan, sa kagalakan at kalungkutan.

Nanonood ang isang mapamintas na mundo. Sa isang kakaibang likas na pang-unawa, nauunawaan nito na ang buhay Cristiano ay karapat-dapat sa lahat o wala. Kapag nakakita ito ng isang lubos na Cristiano, maaari itong manlibak, mangutya, at mamintas, pero sa kalooban ay may malalim itong paggalang sa taong walang-pakundangang isinusuko ang kanyang sarili kay Cristo. Pero kapag nakakita ito ng isang Cristianong kalahati lamang ang puso, wala itong nadarama kundi paghamak. Nagsisimula itong kutyain siya, na nagsasabi, "Ang taong ito ay nagsimulang magtayo, at hindi natapos. Gumawa siya ng malaking ingay nang siya'y magbagong-loob, pero ngayon ay halos katulad na rin natin siya. Nagsimula siya nang mabilis na mabilis, pero ngayon ay umiikot lamang ang kanyang mga gulong."

Kaya sinabi ng Tagapagligtas, "Mabuti pang bilangin mo muna ang halaga!"

Ang Kanyang ikalawang paglalarawan ay tungkol sa isang haring malapit nang magdeklara ng digmaan laban sa iba. Hindi ba makatwiran para sa kanya na alamin muna kung kaya ng kanyang 10,000 kawal na talunin ang hukbo ng kaaway na doble ang dami? Gaano kahangal kung magdedeklara muna siya ng digmaan, at saka muling mag-isip kapag nagmamartsa na ang mga hukbo patungo sa isa't isa. Ang tanging natitira ay ang itaas ang puting bandila, at magpadala ng pangkat ng pagsuko, kahabag-habag na gumagapang sa alabok, at

mapagpakumbabang humihingi ng mga kondisyon ng kapayapaan.

Hindi pagmamalabis ang ihambing ang buhay Cristiano sa digmaan. Naroon ang mababangis na kaaway: ang sanlibutan, ang laman, at ang diyablo. Naroon ang mga panghihina ng loob, pagdanak ng dugo, at pagdurusa. Naroon ang mahahaba at nakapapagod na oras ng pagbabantay, at ang pananabik sa liwanag ng araw. Naroon ang mga luha, pagpapagal, at mga pagsubok. At naroon ang araw-araw na kamatayan.

Ang sinumang nagsisimulang sumunod kay Cristo ay dapat alalahanin ang Getsemani, Gabbatha, at Golgota. At pagkatapos ay dapat niyang bilangin ang halaga. Ito ay lubos na pagtatalaga kay Cristo, o isang umiiyak na pagsuko kasama ang lahat ng kahihiyan at pagkadusta na kaakibat nito.

Sa dalawang paglalarawang ito, binalaan ng Panginoong Jesus ang Kanyang mga tagapakinig laban sa anumang padalus-dalos na pasiyang maging Kanyang mga alagad. Maipapangako Niya sa kanila ang pag-uusig, kapighatian, at kagipitan. Dapat muna nilang bilangin ang halaga!

At ano ang halaga? Sinasagot ng susunod na talata ang tanong:

Kaya nga, ang sinuman sa inyo na hindi tumatalikod sa lahat ng kanyang tinatangkilik, ay hindi maaaring maging alagad Ko (Lucas 14:33).

Ang halaga ay "lahat": lahat ng mayroon at lahat ng kung ano ang isang tao. Ganito ang naging kahulugan nito para sa Tagapagligtas; hindi ito maaaring mangahulugan ng mas mababa para sa mga susunod sa Kanya. Kung Siya na mayaman nang higit sa anumang paglalarawan ay kusang-loob na naging

dukha, makakamtan ba ng Kanyang mga alagad ang korona sa mas murang paraan?

Pagkatapos ay tinapos ng Panginoong Jesus ang Kanyang pananalita sa ganitong pagbubuod:

Mabuti ang asin: ngunit kung ang asin ay mawalan ng lasa, ano ang ipagtitimpla rito? (Lucas 14:34)

Noong panahon ng Biblia, tila walang purong asin ang mga tao, gaya ng nasa ating mga mesa ngayon. Ang kanilang asin ay may iba't ibang dumi, gaya ng buhangin, at iba pa. Kahit paano ay posible para sa asin na mawalan ng alat; ang natitira ay matabang at walang halaga. Hindi ito magagamit bilang lupa o pataba. Kung minsan ay ginagamit ito upang gumawa ng daanan. Kaya ito ay "wala nang kabuluhan, kundi itapon sa labas, at yurakan ng mga tao" (Mateo 5:13).

Malinaw ang aplikasyon ng paglalarawan. May iisang pangunahing layunin ang pag-iral ng Cristiano: ang luwalhatiin ang Diyos sa pamamagitan ng isang buhay na lubos na ibinubuhos para sa Kanya. Maaaring mawalan ng lasa ang Cristiano sa pag-iimpok ng mga kayamanan sa lupa, sa pagbibigay-layaw sa sarili niyang kaginhawahan at kasiyahan, sa pagsisikap na gumawa ng pangalan para sa kanyang sarili sa mundo, sa paglalako ng kanyang buhay at mga talento sa di-karapat-dapat na mundo.

Kung makaligtaan ng mananampalataya ang sentral na layunin ng kanyang pag-iral, nakaligtaan na niya ang lahat. Hindi siya kapaki-pakinabang ni pampaganda. Ang kanyang kapalaran ay, tulad ng asin na walang lasa, ang yurakan ng mga tao, ng kanilang pangungutya, paghamak, at pag-alipusta.

Ang mga huling salita ay ito:

Ang may pandinig na ipandirinig, ay makinig.

Madalas, kapag nagsalita ang ating Panginoon ng isang mahirap na pananalita, idinaragdag Niya ang mga salitang ito. Para bang alam Niya na hindi ito tatanggapin ng lahat ng tao. Alam Niya na susubukan ng ilan na ipaliwanag nang paikot ang mga ito, upang mapurol ang matalas na gilid ng Kanyang tumatagos na mga hinihingi.

Pero alam din Niya na magkakaroon ng mga bukas na puso, bata at matanda, na yuyuko sa Kanyang mga hinihingi bilang karapat-dapat sa Kanya.

Kaya iniwan Niyang bukas ang pinto! "Ang may pandinig na ipandirinig, ay makinig." Ang mga nakikinig ay ang mga bumibilang sa halaga at nagsasabi pa rin:

*Nagpasiya akong sumunod kay Jesus,
Kahit walang sumama sa akin, susunod pa rin ako,
Ang mundo'y nasa likuran ko, ang Krus ay nasa harapan
ko,
Walang pagtalikod, walang pagtalikod.*

Ang Anino ng Pagkamartir

Kapag ang isang tao ay tunay na nakatalaga kay Jesu-Cristo, tila wala nang halaga sa kanya kung siya'y mabubuhay o mamamatay. Ang tanging mahalaga ay ang luwalhatiin ang Panginoon.

Habang binabasa mo ang THE TRIUMPH OF JOHN AND BETTY STAM, makikita mong inuulit-ulit sa buong aklat ang isang

tema: "na ... si Cristo ay dadakilain sa aking katawan, maging sa buhay, o sa kamatayan" (Filipos 1:20).

Ang ganito ring diwa ay matatagpuan sa mga sinulat ni Jim Elliot. Habang estudyante pa sa Wheaton College, isinulat niya sa kanyang talaarawan, "Handa akong mamatay para sa mga Auca."

Sa isa pang pagkakataon ay isinulat niya, "Ama, kunin Mo ang aking buhay, oo, ang aking dugo kung ibig Mo, at tupukin ito ng Iyong bumabalot na apoy. Hindi ko ito ililigtas sapagkat hindi akin ang ililigtas. Kunin Mo ito, Panginoon, kunin Mo ang lahat. Ibuhos Mo ang aking buhay bilang handog para sa sanlibutan. May halaga lamang ang dugo habang dumadaloy ito sa harap ng Iyong altar."

Tila maraming bayani ng Diyos ang nakarating sa ganito ring lugar sa kanilang pakikitungo sa Diyos. Naunawaan nila na "malibang mahulog sa lupa ang butil ng trigo at mamatay, ay nananatili itong nag-iisa; ngunit kung mamatay ito, ay namumunga ng marami" (Juan 12:24). Handa silang maging butil na iyon ng trigo.

Ang saloobing ito ay eksaktong itinuro ng Tagapagligtas sa Kanyang mga alagad, "Ang sinumang mawalan ng kanyang buhay alang-alang sa Akin, ay siyang magliligtas nito" (Lucas 9:24).

Habang lalo natin itong pinag-iisipan, lalo itong nagiging makatwiran.

Una sa lahat, ang ating buhay ay hindi naman atin. Ito ay sa Isa na nagbayad para sa atin ng halaga ng Kanyang mahalagang dugo. Makakapit ba tayo nang makasarili sa bagay na pag-

aari ng Iba? Sinagot ni C. T. Studd ang tanong para sa kanyang sarili:

Alam ko ang tungkol sa pagkamatay ni Jesus para sa akin, pero hindi ko kailanman naunawaan na kung Siya'y namatay para sa akin, kung gayon ay hindi na ako pag-aari ng aking sarili. Ang pagtubos ay nangangahulugang pagbili pabalik, kaya kung ako ay pag-aari Niya, kailangan kong maging magnanakaw at panatilihin ang hindi akin, o kailangan kong isuko ang lahat sa Diyos. Nang makita kong si Jesu-Cristo ay namatay para sa akin, hindi na tila mahirap isuko ang lahat para sa Kanya.

Ikalawa, tayong lahat ay mamamatay rin naman kung hindi darating ang Panginoon sa pansamantala. Mas malaking trahedya ba ang mamatay sa paglilingkod sa Hari o bilang isang istatistika lamang ng aksidente? Hindi ba tama si Jim Elliot nang sabihin niya, "Hindi hangal ang nagbibigay ng hindi niya maiingatn upang makamtan ang hindi niya maiwawala."

Ikatlo, di-masasagot na lohika na kung ang Panginoong Jesus ay namatay para sa atin, ang pinakamaliit na magagawa natin ay mamatay para sa Kanya. Kung ang alipin ay hindi higit sa kanyang panginoon, anong karapatan natin na makarating sa langit nang mas maginhawa kaysa sa Panginoong Jesus? Ang pagsasaalang-alang na ito ang nagtulak kay Studd na sabihin, "Kung si Jesu-Cristo ay Diyos at namatay para sa akin, kung gayon ay walang sakripisyong napakalaki para gawin ko para sa Kanya."

Sa wakas, kriminal ang yakapin ang ating buhay gayong sa pamamagitan ng walang-pakundangang pagsuko nito ay maaaring dumaloy ang walang hanggang pagpapala sa ating

kapwa. Madalas ialay ng mga tao ang kanilang buhay para sa pananaliksik sa medisina. Ang iba ay namamatay upang iligtas ang mga mahal sa buhay mula sa nasusunog na gusali. Ang iba pa ay namamatay sa labanan upang iligtas ang kanilang bayan mula sa mga kapangyarihang kaaway. Ano ang halaga sa atin ng buhay ng tao? Masasabi ba natin kasama ni F. W. H. Myers:

*Para lamang mga kaluluwa ang tingin ko sa mga tao sa
ibaba,
Gapos gayong dapat ay nananaig, alipin gayong dapat ay
hari,
Ibinabahagi ang kanilang iisang pag-asa sa isang hungkag
na pagtataka,
Malungkot na nasisiyahan sa pakitang-tao ng mga bagay.
Pagkatapos ay biglang ang di-matiis na pananabik
Ay nanginginig sa buong pagkatao ko tulad ng tunog ng
trumpeta:
O, iligtas sila! Mamatay para sa kanilang kaligtasan,
Mamatay para sa kanilang buhay, ialay para sa kanilang
lahat.*

Hindi lahat ay hinihinging ialay ang kanilang buhay bilang mga martir. Ang tulos, ang sibat, ang gilotina ay nakalaan para sa iilang pinili, kung ihahambing. Pero ang bawat isa sa atin ay maaaring magkaroon ng diwa ng martir, ng sigasig ng martir, ng debosyon ng martir. Ang bawat isa sa atin ay maaaring mamuhay na gaya ng mga nakapagsuko na ng kanilang buhay kay Cristo.

*Dumating man ang masama o mabuti, ang krus o ang
korona,*

*Ang bahaghari o ang kulog;
Inihahagis ko ang aking kaluluwa at katawan
Upang araruhin ng Diyos.*

Ang mga Gantimpala ng Tunay na Pagkaalagad

Ang buhay na isinuko sa Panginoong Jesus ay may sarili nitong malalim na gantimpala. May kagalakan at kasiyahan sa pagsunod kay Cristo na siyang buhay sa pinakatunay nitong kahulugan.

Paulit-ulit na sinabi ng Tagapagligtas, "Ang nawalan ng kanyang buhay alang-alang sa Akin ay makasusumpong nito." Sa katunayan, ang pananalitang ito ay matatagpuan sa apat na Ebanghelyo nang mas madalas kaysa halos anumang sinabi Niya (tingnan ang Mateo 10:39; 16:25; Marcos 8:35; Lucas 9:24; 17:33; Juan 12:25). Bakit ito inuulit nang madalas? Hindi ba dahil inilalahad nito ang isa sa pinakapangunahing prinsipyo ng buhay Cristiano, ibig sabihin, na ang buhay na niyayakap para sa sarili ay buhay na nawawala, pero ang buhay na ibinubuhos para sa Kanya ay buhay na natatagpuan, naliligtas, natatamasa, at naiingatan magpakailanman?

Ang maging Cristianong kalahati lamang ang puso ay makatitiyak lamang ng isang kahabag-habag na pamumuhay. Ang maging lubos para sa Kanya ang pinakatiyak na paraan ng pagtatamasa ng Kanyang pinakamabuti.

Ang maging tunay na alagad ay ang maging alipin ni Jesu-Cristo at matuklasang ang paglilingkod sa Kanya ay ganap na kalayaan. May kalayaan sa hakbang ng lahat ng makapagsasabing, "Iniibig ko ang aking Panginoon; hindi ako lalabas na malaya."

Hindi nalulubog ang alagad sa maliliit na gawain o sa mga lumilipas na bagay. Ang pinagmamalasakitan niya ay ang mga walang hanggang bagay, at, tulad ni Hudson Taylor, tinatamasa niya ang karangyaan ng pagkakaroon ng kakaunting bagay na aalagaan.

Maaaring hindi siya kilala, at gayunman ay kilalang-kilala. Bagama't palaging namamatay, gayunman ay patuloy na nabubuhay. Pinarurusahan siya pero hindi pinapatay. Kahit sa kalungkutan, siya ay nagagalak. Bagama't dukha siya mismo, pinayayaman niya ang marami. Wala siyang anuman, gayunman ay taglay niya ang lahat ng bagay (2 Corinto 6:9, 10).

At kung masasabi na ang buhay ng tunay na pagkaalagad ang pinakakasiya-siyang buhay sa espiritu sa mundong ito, masasabi rin nang may katumbas na katiyakan na ito ang pinakagagantimpalaan sa panahong darating. "Sapagkat darating ang Anak ng Tao sa kaluwalhatian ng Kanyang Ama kasama ang Kanyang mga anghel; at kung magkagayon ay gagantimpalaan Niya ang bawat tao ayon sa kanyang mga gawa" (Mateo 16:27).

Kaya ang tunay na pinagpalang tao sa panahon at sa walang hanggan ay ang makapagsasabi kasama ni Borden ng Yale, "Panginoong Jesus, binibitawan ko na ang aking kamay sa aking buhay. Inililagay Kita sa trono ng aking puso. Baguhin Mo, linisin Mo, gamitin Mo ako ayon sa Iyong pipiliin."

Hindi Niya Ibig

*'Hindi Niya ibig na may sinumang mapahamak;'
Si Jesus na nakaluklok sa kaluwalhatian sa itaas,
Nakita ang ating dukha at nahulog na mundo, nahabag sa*

ating mga dalamhati,
Ibinuhos ang Kanyang buhay para sa atin, kamangha-
manghang pag-ibig!
Napapahamak, napapahamak! Dumaragsa sa ating landas,
Mga pusong nadudurog sa mga pasaning napakabigat
dalhin:
Ibig magligtas ni Jesus, pero walang magsasabi sa kanila,
Walang mag-aangat sa kanila mula sa kasalanan at
kawalan ng pag-asa.

'Hindi Niya ibig na may sinumang mapahamak.'
Nadamitan ng ating laman kasama ang dalamhati at sakit
nito,
Dumating Siya upang hanapin ang naliligaw, aliwin ang
nagdadalambahati,
Pagalingin ang pusong dinurog ng dalamhati at kahihyan.
Napapahamak, napapahamak! Lumilipas na ang anihan,
Kakaunti ang mga mang-aani at papalapit na ang gabi:
Tinatawag ka ni Jesus, magmadali sa pag-aani,
Magkakaroon ka ng mga kaluluwa, mahahalagang
kaluluwa bilang upa mo.

Marami para sa kasiyahan, pero kakaunti para kay Jesus;
May panahon para sa mundo kasama ang mga ligalig at
laruan nito,
Walang panahon para sa gawain ni Jesus, pagpapakain sa
nagugutom,
Pag-aangat sa mga ligaw na kaluluwa sa mga kagalakan ng
walang hanggan.
Napapahamak, napapahamak! Pakinggan, tinatawag nila
tayo;

Dalhin ninyo sa amin ang inyong Tagapagligtas, o, sabihin
ninyo sa amin ang tungkol sa Kanya!

Kami'y napakapagod, napakabigat ng aming pasan,
At sa matagal na pag-iyak ay lumabo na ang aming mga
mata.

'Hindi Niya ibig na may sinumang mapahamak;'
Ako ba'y Kanyang tagasunod, at makapamumuhay ba ako
Nang mas matagal pa nang maginhawa habang may
kaluluwang bumababa,
Napapahamak dahil kulang sa tulong na maibibigay ko
sana?

Napapahamak, napapahamak! Hindi Mo ito ibig;
Panginoon, patawarin Mo, at muli Mo kaming bigyan ng
sigla;
Palayasin Mo ang aming pagkamakamundo, tulungan Mo
kaming laging
Mamuhay nang nakatanaw sa mga pinahahalagahan ng
walang hanggan.

Lucy R. Meyer

Mga Tala

Ang mga sanggunian ng orihinal na edisyong Ingles:

1. Henceforth, I.V.F., 1954, p. 20 (H. A. Evan Hopkins).
2. "Men of His Right Hand," THE WITNESS MAGAZINE, Enero 1961 (A. N. Groves).
3. *Christian Devotedness*, Walterick Publishers.
4. Norman Grubb, C. T. Studd, Lutterworth Press, 1957, p. 64.

5. Elisabeth Elliot, *Shadow of the Almighty*, Harper and Brothers, 1958, p. 246.
6. J. C. Ryle, *Practical Religion*, London: James Clarke & Co., 1959, p. 130.
7. TIME MAGAZINE, Pebrero 17, 1961 (Lonsdale).
8. Wesley L. Gustafson, *Called But Not Going*, Chicago: IVCF Press, p. 10.
9. Cable at French, *Ambassadors for Christ*, Chicago: Moody Press.

Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.